

AVE MARIA

MAY, 1934

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovene
Franciscan Fathers,*

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

AVE MARIA

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879, Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

*ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.*

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠEGA
LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI SO ZA
ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNİŠTVA. ZA-
TO JE BILA AVE MARIJA USTANOVLJENA, DA
BI V GMOTNEM OZIRU PODPIRALA DIJAKE,
KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI STAN. TVOJA
NAROČNINA JE SEME, KI NAJ NEKOČ OBRODI
SAD V VINOGRADU GOSPODOVEM. KOLIKO JE
DIJAKOV, KI BI RADI ŠTUDIRALI, PA NIMAJO
SREDSTEV. SAMOSTAN V LEMONTU JE
TUDI ŠOLA IN VZGOJEVALIŠČE IDEJALNIM
FANTOM, KI SO SI ZAŽELELI SLUŽBE ALTAR-
JA. SEDAJ RAZUMEŠ. NAŠ LIST UTIRA POT
TEM ŠTUDENTOM.

A V E M A R I A

Majeva štev. 1934—

Nabožni mesečnik.

—Letnik XXVI.

Beseda materam.

P. Bernard, O. F. M.

VELIKO besed bo zopet letos izrečenih in zapisanih na materinski dan v čast materam. Prav je tako. Še to zapišem, da že naprej odobravam vse, kar bo kdo mogel lepega reči ali zapisati ob tej priliki. Dobra mati zasluži vsak dan življenja novo pesem. In razume se, da imamo ob proslavah materinskih dni v mislih — do-

bre matere.

Vendar se mi zdi, da vsa naša iznajdljivost in navdušenost za proslave materinskih dni ne more prekositi matere Cerkve, ki je že davno pred ustanovitvijo materinskih dni dala materam in sploh vsem ženam čudovito pesniški in presunljivo lepi naslov:

MARIJINA SESTRA.

V tem naslovu je skrita najvišja čast, ki jo moremo materam dati. In ženam sploh. Spominjam se, kako nam je voditelj Marijine družbe govoril, da imejmo spoštovanje do žene. Dokazoval nam je, da bo naša izobrazba samo toliko veljala, kolikor bomo znali v življenju pokazati spoštovanja do žene. Da bi vzbudil v naših srcih tako spoštovanje, je razvijal pred nami razne lepe misli, ki naj bi pokazale čast žene, njenega spola in njenega poklica. Vsi smo pa čutili, da je napravilo na nas največji vtis, ko je govoril, da moramo v

vsaki ženi, v vsaki materi še posebej, gledati — Marijino sestro.

Če greš, človek, po svetu s to mislijo v srcu, kako težko ti je, ko vidiš, da je toliko žen — deklet in mater — ki se prav nič ne zavedajo svoje visoke časti. . .

Mati, slovenska mati, skušaj se vsaj ti zavedati te svoje visoke časti, skušaj se je vsaj malo zavedati! Toda povedati ti moram, pa, da ne moreš biti Marijina sestra, če nisi obenem ž njo tudi:

DEKLA GOSPODOVA.

Materinstvo nalaga dolžnosti. Brez njih ni noben stan noben poklic, kako bi mogel biti brez njih materinski poklic? Dolžnosti so pa težke ali lahke, večinoma odvisi to od tega, kako jih znamemo. Če jih imamo za breme, za butaro, so vedno težke. Če gledamo nanje kot na posebne pravice ali privilegije, so nam lahke.

Marija je rekla: Gospoda sem dekla! In je vzela nase veliko dolžnost materinstva, materin-

stva Odrešenikovega. Pa navadno ne govorimo o tej njeni dolžnosti, o njeni prečudni predpraviči, o njeni nedopovedljivi časti govorimo. Po vsej pravici!

Marija sama je svoje besede: Gospoda sem dekla — tako razumela. Vzela je nase z materinstvom silno težav in bridkosti. Vendar so ji bile sladke dolžnosti, prijetne bridkosti, ker je imela pred očmi eno veliko geslo:

ZA JEZUŠČKA!

Matere, ve enako! Vsako dete, ki mu daste življenje, je bratec, je sestra Jezuščkova! Kar storite enemu od teh najmanjših, Jezuščku storite! In ta beseda ni moja, to veste prav dobro. Njegova je. Vsako dete, ki mu daste in ohranite življenje, je odločeno, da sprejme vase Jezuščka in mu da prostor v sebi. Ko skrbite za življenje in zdravje svojih malih, matere, delate za Jezuščka.

Katera od vas bi ne hotela poslušati Marije, če bi jo poprosila, naj mesto nje za hip čuva nad Jezuščkom? V čast bi si štela to povabilo vsaka

od vas, toliko vas že poznam, matere slovenske! Za dolžnost bi vzele to opravilo, toda za sladko in častno dolžnost!

Glejte, prav tega vas v resnici prosi Marija! Zakaj se branite, Jezuščku streči v svojem lastnem detetu, Jezuščka pehati od sebe, ko odrekate življenje svojim malim, ali jim odrekate primerno materinsko skrb, če so se — morda v vašo veliko nejevoljo — rodili na svet?

Pa bi si morale šteti v posebno dolžnost, v posebno veliko čast, da bi šle z Marijo in čuvale

Ni bilo častitljivo tisto mesto. Zveličar sveta, nebes in zemlje Gospod — v hlevčku! In Mati njegova ob njem — ob jasnih živalskih!

In vendar, mati slovenska, vem, kako je s teboj. Če bi te Marija, sestra tvoja, poklicala v hlevček, da ondi malo postrežeš Jezuščku, vem, da se ne bi branila.

Pa glej, Marija te prosi! Morda je Jezušček prav v srcu tvojega deteta bolj zapuščen, bolj slabo postrežen, kot je v hlevščku bil bethlehenskem?

Morda spada tvoje lastno dete med one najubožnejše, najbolj zanemarjene, ki se komaj zavedajo, da je v njih božje, duhovno življenje. Po tvoji krivdi, o mati, je morebiti tako! Ne brigaš se dovolj za svoje otroke, ker jih nimaš rada, ali ker te trud in ubijanje ž njimi odbija? Če tako delaš, o mati, kako se bo Jezuščku v hlevcu godilo?!

Mati, samo par besed sem vrgel na papir za tvoj dan! Premisli jih in sama preudari, če bodo proslave tvojega dneva kaj lepšega iznašle o tebi kot je že zdavnaj — Cerkev iznašla?

“The Trimmings of the Rosary”.

P. Bernard O. F. M.

ANGLEŠKI napis nad tem-le pisanjem pomeni naslov lepe pesmi, ki jo je znani irski pesnik zložil v angleškem jeziku.

Naj povem, kako je nastala slovenska preštava te lepe pesmi.

V začetku letošnjega posta sem dajal v cerkvi sv. Elizabete, New Duluth, Minn., sv. misijon. Tam je za župnika mlad slovenski gospod, ki se mu pravi Rev. Frank Schweiger. Rojen je bil na Tower-ju, Minn., in tam mu še žive starši in drugi sorodniki.

Neko popoldne, ko sva se pogovarjala o tem in onem, pride gospodu pred oči pesem, ki sem jo prej omenil. Prinesel jo je ravno tiste dni neki angleški “Magazine”. Father mi reče:

“Ta-le pesem me vedno tako živo spominja moje matere. Tudi ona je molila tako kot ta irska mati v pesmi.”

Povedal sem mu, da mi je pesem popolnoma neznana. Ponudil se je, da mi jo prebere. Seveda sem sprejel ponudbo in pazljivo poslušal.

“Ali ni res lepa?” reče Father, ko je bil z branjem pri kraju.

Pritrdil sem, da se tudi meni prav dopade.

“Skoraj dobeesdno bi jo lahko obrnil na slovenske matere, ki žive na Tower-ju”, nadaljuje gospod. “Menda v celi fari ni bilo hiše v mojem času, da ne bi ob večerih skupno molili rožni venec. Mislim, da še danes ni drugače.”

“Ali je vaša mati tudi dodajala tisti ‘svoj prav poseben namen’?” sem podražil Fathra.

“Tudi tisto,” se je smejal. “In ni bilo zastonj. In pa, če je kdo prišel na obisk, je moral enako z nami moliti. Včasih so prišli sosedovi fantje, da nas vzamejo nekoliko na potepanje, na kakšen basket ball game ali kaj takega, pa če še nismo odmolili, ni pomagalo nič drugega kot po-

klekniti in z vsemi opraviti molitev. Potem smo šele smeli ž njimi.”

Tako in enako je pripovedoval Father in spomini na lepa mlada leta so mu vidno prijetno deli. Naenkrat se je domislil in dejal:

“Kaj, če bi človek to pesem prestavil na slovenski jezik in jo objavil v listu Ave Maria? Mislim, da bi jo naši ljudje radi brali.”

Pritrdil sem mu in ga začel izpodbujati, naj začne.

“Če mi boste pomagali?”

Tudi to sem rad obljubil in kar začela sva. Tisti dan sva skovala samo nekaj verzov in ko sva videla, da gre, sva komaj čakala na prosto uro prihodnjega dne. Marsikatero vrstico sva do desetkrat obrnila, preden nama je gladko stekla. Tako sva po malem delala in zgodilo se je, da je bil “likof” istočasno za oboje: za misijon in za najine “obeske”.

In še to moram povedati. Ob večerih je prihajal k sv. Elizabeti še en slovenski duhovnik, Fr. Sholar iz Dulutha. On sliši tudi na ime doktor Sholar, ker je ravno lansko leto napravil v Washingtonu doktorat iz filozofije in pedagogije. Sedaj je šolski nadzornik za vse katoliške šole duluthske škofije in torej kar velik gospod.

Seveda se je tudi Fr. Sholar zanimal za najine “obeske”. Vsaki večer je pregledal najino dnevno delo in ga kritično presodil. No, večinoma je samo pohvalil, kar nama je bilo v veliko zadoščenje.

Tako je bila tiste dni v župnišču sv. Elizabete nekaka “academia operosorum” v majhnem slogu. Ko je bilo delo končano, smo sklenili, da pošljemo pesem v Ave Marijo za materin dan. In tu jo imate!

(Pesem je primerna deklamacija za prireditve materinskega dne.)

"Obeski" na rožnem vencu.

John O'Brien.

*Oj, spomini, gostje moji, ko srebro lase beli,
prifrčijo kot metulji od nekod iz prošlih dni;
frfotajo v mislih bežnih — slike pestre davnih let,
vidim jih na platnu žive, kot da vstaja mrtvi svet. —*

*Tiha stara domačija sanja v jasno zvezdno noč,
vetrič zgodbe slavčkom pravi: Bilo, bilo je nekoč . . .
Siva kočja mi v pozdrav mežika s svetlimi očmi,
"Stožec" plešast tam v ozadju s črnim robom v vis strmi.
V kočji pred ognjiščem zbran je znani stari srečni krog,
irska mati deci spleta bajke izza mladih nog.
Vmes studenček peva vedru, ki nad njim zamišljen ždi,
deca si kozolce stavi, jezdi konjča: sirec, hi!*

*Dobra mati ve navade starih mater davnih dob,
še sedaj jo blagoslavlja blaga misel v temni grob.
Vidim jo, to zlato mater, slišim njen poziv krepak:
"Noč nas kliče, spat, otroci, rožni venec v roko vsak!"*

*Ni bilo postav železnih v domačiji svobodni,
ena pa: da rožni venec smo molili združeni.
Še popotni, če pod streho našo ravno je nočil,
vedel je, da delež svoj pri rožnem vencu bo dobil.
Kadar z nami je večerjal, kdor molitvi bil je vroč,
mati zvito je vabila: gost ostaneš nam čez noč. . .*

*Tiho klecnejo kolena, verno molimo ob njej,
kakor sveti je Dominik znal moliti davno prej.
In žarel je rajski plamen v licih drobnih maternih:
"Če so trije v meni zbrani, sam naselim se pri njih."
Sklonjena globoko moli: Oče, Tebi vsa oblast!
S spoštovanjem križ poljubi, ko je jeknil zadnji "Čast".
Tokrat se zravnja popotni, stepa s hlač nevidno smet,
postoji, debelo gleda, klecne kot v srce zadet . . .
Novi tu so Očenaši, konca videti jim ni,
pravili smo jim "obeski" mladi mi poredneži.
Vsaki naši majhni stiski mati da svoj Očenaš,
črn oblak v molitev vklene, ki je "Stožcu" zvit pajdaš.*

*Za boleči prst na nogi, za razpokane roke,
da kupčija šla bi dobro, da dokupimo zemlje.
Da, pa dež naj v redu hodi, da bo kruha in potic,
srečo vso nevesti Micki, ki jo jemlje naš Matic.
Da volov prodamo jarem, da bo dobra letina,
da bi Janez mogel v šole — malo že latinski zna.
Šel je in prišel "obesek", dnevnim stiskam posvečen,
vselej pa je še navrgla: "na poseben moj namen" . . .*

*Blaga nam je mati bila, smeh ljubila in dovtip,
če si motil rožni venec, bi te strla tisti hip.
Kdor je zgubil paternošter, moral je pred sodni stol,
prizanesla je le atu — kdo bi bil sodnik njegov?
Znal je najti zvit izgovor, grešnik ta zakrknjeni,
smel moliti je na prste — to so v členkih pokali!
Včasih ga je premotilo; ali šest je ali pet . . . ?
pa se je pogumno uklonil in začel od kraja spet,
saj je mati vestno štela in pri priči vstavila:
"Čast Očetu, ata, pazi!" — in je jeknil "čast" za dva!*

*Vsem delila je dekade, vsak je svojo vzel "naprej",
razpostavljeni "obeske", ta pravica šla je njej.
Pozabilo ni nikogar njeno veliko srce,
kot studenci v dol "obeski" lili v večno so morje.
Kajti irska mati vpleta v prošnje svoje pol sveta:
če je sosed živel v stiski, če je smrt kam v goste šla,
vedel si, da nov "obesek" tisti dan se bo rodil,
in je včasih rožni venec sam "obesk" "obeskom" bil.*

*Ata kdaj je protestiral ("v javni blagor", to se zna):
"Hm, do jutra se bo vleklo, krajšaj, mama, kar se da!"
Mati v boj — beseda lepa našla mesta ni takoj,
ata sede, mrko gleda, kot Ahil ves samosvoj.
Mati z vso mehko prime, atu taja se srce:
"Dobro no, pa spet začnimo, spet sklenimo vsi roke!"*

*In je drobna irska mati pletla "obeske" z dneva v dan,
bolj in bolj iz nje so vreli, ko je rasel mrak teman.
Vere moč, ljubezen žarka, sta svetili vsepovsod,
angelj je molitev zbiral, zvesto nosil jo od tod.
In otroci smo ostali vdani veri in Bogu,
kar nas mati je učila, smo držali brez sramu.
O, in naše majhne rane so se vse zacelile,
in kupčija šla je dobro, dokupili smo zemlje.
Dež smo vselej izprosili in prinesla leta so,
da Matic je složno živel s svojo ljubo Mičko.
Tudi vole smo prodali, Janez je postal: "gospod",
pel je črno mašo v jutru, ko je mati šla od tod.
Zmago zmag trenotek tisti materni je duh slavil,
vsak je vedel: to posebni oni njen namen je bil . . .*

*Leta dolga so minila, razpršila mladi trop,
zapustili ptički gnezdo, tujih hiš jih krije strop.
Tajna roka piše "finis", knjiga je dopisana,
vila zdaj stoji na mestu, kjer je stala bajtica.
Tuja v njej moderna žena z gosti svoj "večer" slavi,
da-li pač pozna "obeske"? Brž še paternoštra ni . . .*

*Oj, ve mile irske majke, ki vas grob od nas je vzel,
kdo nam spiše zlato knjigo vaših bogoljubnih del?
Naj so deca razkropljena, naj jih upi varajo,
materni "obeski" pota vsa jim blagoslavljaajo.*

Na priprošnjo sv. Jožefa.

(Daily News, Chicago.)

V SOSEDNJI sobi je poslušal Anton težko hropenje svoje najstarejše hčere Ane. Bližala se je polnočna ura. Resen mu je bil obraz. Roza, njegova žena, je pa bridko jokala, kajti Ana je umirala.

Ves se je tresel Anton, kakor da bi se ga bila lotila mrzlica, mrzla smrt je stopila v sobo, da bi vzela s seboj svojo žrtev. Samo eno mu je še ostalo — človeška pomoč je bila zastonj, ostala mu je le še molitev, da prosi in moli, da Ana ozdravi, da moli k patronu Italijanov in vse katoliške cerkve, k sv. Jožefu.

Anton Drago je vzel iz predala blagoslovljeno svečo, katero je prinesel na svečnico na svoj dom na 3335 Beach Ave. Prižgal jo je in padel na kolena. . . Dolgo, dolgo je molil in tiho. . . Anton Drago je obljubil, da bo na poseben način slavil praznik sv. Jožefa, če njegova ljubljena Ana ozdravi.

Anton je molil in molil, dokler se ni prikazala jutranja zarja. Potem pa je na lahno na čelo poljubil Ano, ki je ležala tiho na postelji, in se odpravil h kratkemu počitku.

Minil je dan za dnevom, in Ana je vidno postajala boljša. Male operacije je bilo potreba. Ni

trpela dolgo, pa je popolnoma okrevala. Veliko je bilo veselje na Antonovem domu. Ostali otroci so bili zopet veseli in so prepevali, ker Ana, najstarejša — ima 29 let — je ozdravela.

Anton pa ni pozabil svoje obljube. Zvedelo se je po okolici in po soseščini, da bo Antonov dom na praznik sv. Jožefa vsem odprt. Roza je že dneve in dneve pred praznikom skrbno pripravljala raznovrstna jedila, peciva in slaščice.

Najprej so bili povabljeni Antonovi sorodniki. Kuhinja je bila pravi čebeljak. Točno ob 1. pop. na sv. Jožefa dan, so se pa odprla hišna vrata.

Nobenega berača, če je bil še tako razcapan, niso zavrnil. Vsak tujec je bil nad vse prijazno sprejet. Vino je teklo po mizah. . . Bila je napitnica za napitnico v čast sv. Jožefu. Vse je bilo veselo. . . Ana je pa stala spredaj pri mizi in razdeljevala pristne laške "spaghetti" s parmezanskim sirom in dobrimi klobasicami. . .

V pozni noči šele so spravili ljudje vsa jedila in vse pijače "pod streho". V kuhinji je pa čakala množica poslov pribora umivanja in čiščenja. . . V Antonovem sreču je vladalo veselje in hvaležnost. . . Sv. Jožef je slišal njegovo prošnjo in molitev — in jo uslišal.

Krščanska žena in Evharistija.

V ZOR za vsako ženo je Marija.

Krščanska žena mora biti s presveto Evharistijo v isti zvezi kakor Marija. Marija je živela iz Boga. Bila je mati Bogu v svojem sinu. Bila je pomočnica možu, kateri je varoval Boga v njej in v njenem otroku.

Bog z nami je Evharistija. Zato mora krščanska žena živeti iz presvete Evharistije. Mora biti mati presvete Evharistije v svojih otrokih. Pomagati mora možu, da bo varoval presveto Evharistijo v sebi, v njej in v otrokih.

Kaj bodi krščanski ženi znamenje, da je doseгла popolno božje življenje v sebi in v svojih?

To, da bo gledala Boga na svojih navadah, na otrokih, na možu.

Ali je tak vzor doseči mogoče? Iz prave vere in zakramentalne milosti je popolno božje življenje v nas doseči mogoče. Zakaj zakramenti, katere nam je dovoljeno prejeti samo enkrat v življenju, moremo obnoviti, kadarkoli hočemo. Moremo obnoviti rojstvo iz Boga, sveti krst; moremo obnoviti polnoletno življenje iz Boga, sveto birmo; krščanska žena more obnoviti tudi milost svetega zakona za vzgojo otrok in za podporo možu; to vse s pomočjo dejanj svete pokore in sadov presvete Evharistije.

Vezir Abdul.

PERZIJSKI kralj je imel pravičnega vezirja Abdula. Peljal se je nekoč skozi mesto h kralju. Ljudstvo v mestu se je pričelo buriti. Ko so zagledali vezirja, so ga obstopili, zadržali konje, mu grozili, da ga bodo ubili, če ne bo ravnal po njihovi volji.

Ko so ga spustili, je šel h kralju in prosil, naj ljudstvu pomaga in naj ga ne kaznuje, ker so ga sramotili.

Prihodnji dan je prišel k vezirju nek kupec.

Prašal ga je ta, kaj želi. Kupec odgovori: "Prišel sem ti naznanit človeka, ki te je sramotil. Poznam ga: je to moj sosed Nagim; pošlji po njega in ga kaznuj."

Vezir je takoj poslal po Nagima. Ta je takoj spoznal, da so ga izdali, na pol mrtev je padel vezirju k nogam. Ta ga je pa dvignil in rekel: "Nisem poslal po te, da bi te kaznoval, marveč za to, da ti povem, da imaš hinavskega soseda, ki te sovraži in želi škodovati!"

Marijina povestica.

J. C. Smoley.

BILA je običajna rekreacijska ura. Če je bilo lepo vreme, so posedli patri v zeleni lopi na samostanskem vrtu, s predstojnikom v svoji sredi. Neprisiljeno so govorili o veselih in žalostnih stvareh, norčevali, šalili se nedolžno drug z drugim, ponavljali stare dogodbe in anekdote. . . Duh, od dela utrujen, se je osvežil, da se je toliko gorečnejše zopet poglobil v novo delo, študije in premišljevanje.

Današnji dan je bil pa pravzaprav posvečen mlademu patru, kojega lica so žarela prave radosti. Na svoje ponovne prošnje, je danes dobil dovoljenje od svojega vrhovnega predstojnika, da se sme podati kot misijonar v daljno Afriko, da bo deloval tam med črnici, in da, kakor je na tihem v srcu gojil željo, morda tam doseže mučeniški venec. Vsa pozornost je torej bila obrnjena na tega mladega redovnika, saj ni nikdo vedel, če se bodo še kedaj videli.

"Pater Bruno," je rekel predstojnik, "če se prav spominjam, ste bili enkrat kot otrok v smrtni nevarnosti! Povejte nam vendar kaj o tem!"

Mladi pater je nekoliko zardel — saj redovnik ne govori rad o sebi, razun če mora —; čutil je v srcu, da je predstojnikov poziv nekako odlikovanje, zato je rekel: "Da, pater prijor; moja mati mi je večkrat pripovedovala: Ko sem bil štiri leta star, sem padel v prekop, ki teče mimc našega vrta, in bi bil gotovo utonil, da me ni zapazil neki mož, skočil hitro v vodo in me rešil z nevarnostjo za lastno življenje. Oče in mati nista imela nobene slutnje o tej nesreči, in sta se zelo prestrašila, ko me je moj rešitelj prinesel v hišo; nisem bil samo moker kakor miš, voda, ki sem jo požrl, me je skoro zadušila."

"To vas je ljubi Bog res vidno obvaroval," je pristavil drug redovnik. In tretji je dodjal: "Bog je vas določil že takrat za redovnika in misijonarja."

"Njegovi službi naj bo tudi darovano vse moje življenje, vse moje delo," je odgovoril mladi redovnik.

Prijor pa je vprašal: "Li živi še vaš rešitelj? Ste-li kaj slišali o njem?"

Pater Bruno pa je rekel: "Zalibog ne vedo ne moji starši, ne drugi ljudje, ne jaz sam kaj o njem. Zdi se, da je bil neki reven potujoč rokodelc ali pa kaj podobnega, ki je ravno tod potoval. Moja mati mi je pripovedovala, da ga je povabila in prosila, da bi ostal nekaj dni pri nas; sprejeti pa ni hotel ničesar drugega kakor kosilo in pet goldinarjev. Moji starši so bili sami revni in mu njegovega dobrega dela bolj poplačati niso mogli.

Nekaj mu je pa moja mati le dala, in če je bil pošten človek, mu je to gotovo prineslo blagoslov."

"Kaj pa je bilo to?"

"Rekla mi je," je nadaljeval pater Bruno, da sem jaz nosil okoli vrata blagoslovljeno svetinjico Matere božje. Dala mi jo je okoli vratu takoj po sv. krstu, in jaz sem moral že v svojem tretjem letu vsak dan moliti: "O Marija, brezmadeža spočeta, prosi za nas, ki k Tebi pribežimo." To svetinjico je snela z mojega vrata in jo dala mojemu rešitelju. Nič boljšega mu ne more dati, je rekla mati, kakor to svetinjico. Naj jo nosi, kakor jo je nosil njen otrok, katerega je rešil smrti; vsak dan naj zmoli eno Češčeno si Marijo v čast Brezmadežni Devici, in svetinjica mu bo gotovo prinesla blagoslov v življenju in smrti. — Moj rešitelj je nekako čudno gledal svetinjico, toda mati ni odnehala, dokler ji ni vsega obljubil, — mati je pač znala govoriti, — in tako je dovolil, da mu je obesila svetinjico okoli vratu, obljubil ji je, da jo bo vedno nosil, da bo šel vsak dan k Materi božji, kakor je zahtevala. Potem je pa odšel, in moji starši niso nikoli več slišali o njem."

Tako je pripovedoval pater Bruno.

"Bog ve, če vaš rešitelj še živi," je dejal eden patrov. "Koliko je bil pa takrat star?"

Pater Bruno je hotel ravno odgovoriti, toda zapel je zvonec, rekreacijske ure je bilo konec, in redovniki so se razšli zopet vsak na svoje delo.

Nekoliko dni nato je klečal pater Bruno pred svojim predstojnikom, da mu podeli svoj blagoslov, predno gre na daljno pot v Afriko. Čez deset dni je bil že na morju na velikem angleškem parniku.

Minulo je več let. Pater Bruno je misijonaril dalj časa med črnici, toda bolezen in druge okoliščine so mu nadaljno delovanje onemogočile. Moral je na morsko obal, k morju, če si je hotel ohraniti življenje: tako je odredil zdravnik. Vsled tega so ga poslali njegovi predstojniki v Kapstadt, v Williamstown, v Port Elisabeth in še druge pomorske kraje. Tam naj bi okrevaj in, kolikor mogel, pomagal v dušnem pastirstvu — in v tem je včasih še veliko več truda in navora treba kakor pri misijonarjenju med črnici. Težko sicer, a v pokorščini se je pater Bruno podal tja, kamor je bil poslan. Vedno in vedno je mislil, da ostane med črnici, — toda prišlo je drugače. Toda kot redovnik je bil kljub vsemu zadovoljen, storil je, kar je mogel, da bi rešil kar največ duš in tako posvečeval tudi samega sebe.

Ko je nekega jutra prišel v mestno bolnico, našel je tam starega moža, ki je bil nevarno bolan.

Trpljenje, silni napor, pomanjkanje, razuzdano življenje, vse to je izčrpalo njegove moči, na ozdravljenje ni bilo več upanja. Pozdravil ga je angleško, bolnik pa je odgovoril z angleško kletvijo in dostavil v nemškem jeziku, da naj ga "far" pusti pri miru. . .

"O, vi ste moj rojak," je dejal pater Bruno vesel in se ni menil dalje za njegov surov odgovor. "Kako me to veseli!" — "Kaj?" je rekel bolnik, "ali ste vi tudi Nemeč?" — "Da," je odgovoril redovnik in se začel z njim razgovarjati. Bolnik pa je dejal, da o veri ne sme govoriti; "sicer bom začel", je rekel, "kleti, da jo bote takoj odkurili in me pustili v miru. To vam povem: kleti pa znam!"

Ljubeznjivo, sočutno je zrl pater Bruno na starega, zakrknjenega grešnika, ni pa izgubil upanja, da bo rešil njegovo dušo. Sklenil je, da bo za njega molil in ga tudi drugim priporočil v molitev, tolažil se je s tem, da ima dovolj časa, ker bo bolnik moral govoto še dalj časa ostati v bolnici. Nehote je moral na tega več misliti kakor na druge, vedno mu je bil strah pred očmi, da bo starček eden pogubljenih.

Nekega dne so poklicali patra Bruna nana-gloma k bolniku, postal je jako slab. Redovnik je storil vse, da bi ga pripravil do tega, da bi se spravil z Bogom, da bi prejel zakramente; da je katoličan, to mu je nesrečnež že prvi dan povedal, toda vse je bilo zastoj. Napad je minil, bolnik je bil zopet bolj miren. Drugega dne pa se pater Bruno ni mogel več premagati, da ne bi očital bolniku njegove trdovratnosti in lahkomišljenosti glede njegove duše. Povedal mu je, da bo brez-pogojno večno pogubljen, če ostane v svoji zakrknjenosti. Toda starček je vedno samo rekel:

"Jaz ne verjamem ničesar."

"Torej vi ne verujete," je vprašal žalostno redovnik, "kar je Kristus učil, kar uči njegova cerkev, kar uči sv. Pismo, kar veruje vsak kristian, da je večno pogubljenje?"

"To bi še verjel," je dejal starček brezbrizno, "da bi pa peklo večno trpelo, tega pa ne verjamem."

"Mislite li," dejal je pater Bruno mirno, "da je tako, če vi pravite: 'Ne verjamem in ne verujem, da bi bilo peklo večno? Mislite li, Bog vas bo dolgo spraševal, kaj vi verujete in česa ne verujete, in da se bo potem ravnal? Koliko nesrečnežev je že reklo prevzeto: Jaz ne verujem, da je Bog! — A kljub temu je Bog in ostane na veke, in ko prestopijo taki prag večnosti, jih sodi On po svojem izreku: 'Kdor ne veruje, ta je pogubljen.' Mislite li, da bo z vami drugače? Mislite li, da

bo vam Bog rekel: 'Nisi verjel, da je peklo večno, torej ne bo večno trpelo?' Ne, naj človek veruje nebesih ali na peklu ne izpremeni niti pičice. In ali ne, to na Bogu, na njegovi vsemogočnosti, na če vsi taki ošabni, napihnjeni učenjaki in brez-veci vpijejo: Ni Boga, ni pekla, jaz tako trdim!, in če bi ves svet to za njimi kričal, ali mislite, da se bo radi tega kaj na nebesih ali na peklu spremenilo? Ne in ne! Svet je že nekoč tako poskušal, ko je pa minila božja potrpežljivost, je pričelo deževati, deževalo je noč in dan, da je voda stopala čez hribe, da je poginilo vse človeštvo razen teh, ki so bili v barki. Potem so se pa zopet povrnili k Bogu in se ga bal. Da, ljudje lahko taje Boga in večno kazen, odpravili pa s tem ne bodo ne njega ne kazni. Ko bodo prišli v večnost, bodo spoznali, da je pogubljenje, in hudič jim bo porogljivo rekel: Ali sedaj verujete, da je peklo?"

"Saj jaz le pravim, da ni večnega pogubljenja," je menil starček.

"To je ravno isto, kakor če bi rekli, da sploh ni pekla," odvrnil je redovnik. "Peklo brez večnosti ni nobeno peklo, to bi bile samo vice in nič drugega. Bistvo pekla je absolutna nezmožnost za pogubljenega, da bi prišel iz pekla, je neizpremenljiva nepreklicljiva večna kazen, obup v najvišji stopinji, je pomanjkanje upanja za vedno, da bo enkrat boljše, ali da bo prišel enkrat konec. To je ravno grozna usoda pogubljenih, da žive brezskončno v svojih mukah, da ne morejo več umreti na vse veke, da vse njihovo kesanje, ves njihov obup, vse njihovo zdihovanje in jadikovanje več ne pomaga. "Kamor drevo pade, tam obleži," pravi Kristus, Sin božji, On pravi: "Črv ne umrje in ogenj ne ugasne." Recite zavrženim v peklu, da bodo enkrat prišli iz pekla, pa se bodo veselili in radovali in klicali: Peklo je odpravljeno! Pa recite ljudem: Ni pekla, na drugem koncu bote prišli ven!, pa noben človek ne bo držal več božjih zapovedi. Ves svet se bo norčeval iz Boga, Stvarnika in Ohranjevalca človeka, norčeval se bo iz cerkve in njenih odredb, vsak bi ostal namenoma trdovraten, zakrknjen, ne brigal bi se za greh zoper sv. Duha: — Bog bi moral enkrat vse take, ki so v grehu živeli in v grehu umrli, enkrat vzeti v nebesa! Pomislite, ali je kaj takega mogoče?"

Pater Bruno je odšel, pustil je bolnika, naj sam o vseh teh resnicah premišljuje.

Tudi drugi dan pater Bruno še ni obiskal bolnika. Pu tudi njega je premišljevanje resnice: Je peklo, in peklo čaka vse, ki bodo umrli v smrtnem grehu, silno pretreslo. On, ki je mislil do sedaj vedno, da je storil vsaj splošno svojo dolžnost, se je pričel bati radi odgovornosti pred božjo

sodbo. . . Ni li mogoče, da bo tudi on pogubljen? Vse njegovo dosedanje življenje se mu je zdelo nekako prazno, tolažila ga je le misel, da je vedno delal in storil vse v pokorščini. V svoji duši je prosil Boga za milost, za usmiljenje radi marsikaterih izgubljenih ure, zaradi svojih zanikrnosti... Resni sklepi so se porajali v njegovem sreću.

Prihodnji dan je sedel zopet ob bolnikovi postelji; ko ga je vprašal, kaj misli o peklju, zakričal je ta v vsi svoji jezi: "Sedaj me pa vendar že enkrat pustite pri miru! Če me že hudič vzame, hočem imeti mir pred njim, saj dokler sem še živ!" In pričel je kleti in se rotiti, da je bilo groza.

Pater Bruno je pa mirno odgovoril: "Kdo pa pravi, da bo vas hudič vzel? To se bo zgodilo le, če sami tako hočete. Če se pa se sedaj spreobrnete, bo pa vse dobro. Bog vam je dal posebne milosti, sicer bi bili že davno v svoji trdovratnosti umrli."

"S spreobrnjenjem je prepozno," je dejal starček. Nekako čudno so se zasvetile njegove oči.

Tu je stopil pater Bruno bližje k njemu, prijel ga ljubeznjivo za desnico in rekel ginjenim glasom: "Ljubi, ljubi brat! Ne ni še prepozno, pri vas je še le enajsta ura. Tudi za vas je pretil Odršenik, Sin božji, svojo kri, tudi za vas in za vašo neumrjočo dušo je On trpel in umrl. Tudi za vas govori k svojemu nebeškemu Očetu: "Tudi za tega ubogega grešnika sem vzel vse na se, tudi za njega sem trpel grozne muke, tudi za njega sem umrl in zadostil; ali mislite, da vas Sin božji ne more rešiti?"

Nekako srepro je gledal bolnik na redovnika Upanje, ki mu je je dajal, se ga je prijelo, ga nekako oživelo. Toda taka sreča se mu je zdela docela nezaslužena. Rekel je mirno: "Pater, vi mislite dobro z menoj, ne bom vas torej več preklinjal. Toda tega pa ne morem in ne morem verjeti, da se tudi jaz lahko zveličam. To, kar pripovedujete o Kristusu, je vse previsoko za me. Ali imate kako posebno znamenje, kak poseben dokaz za me, da je Kristus tudi za me svojo kri pretil, da je tudi za me in zaradi mene prišel na ta svet?"

Pater Bruno je rekel: "Naj vam Bog odpusti vašo trdovratnost! Bog nam je razodel vse te resnice in dejstva po svoji cerkvi, in kdor Bogu in cerkvi ne veruje, temu se bo zgodilo, kakor bogatino v peklu, ki je tudi zahteval posebno znamenje za svoje sorodnike; dobil je odgovor: "Ima-

jo Mojzesa in preroke, če tem ne verujejo, tudi ne bodo verovali, če kdo vstane od mrtvih." - Med temi besedami je vstal, in nepopisno žalosten radi obupanega bolnika se je ozrl na podobo Brezmadežne Device, ki je visela na steni, goreče jo je prosil, naj ona prosi pri Bogu za njega. Potem se je pa zopet obrnil k bolniku in se hotel od njega posloviti.

Prav odskočil je, ko je pogledal na bolnika. Srajca se mu je bila na vratu razpela, opazil je trak svetinjico. Videl je na prvi pogled, da je bila to svetinjica Brezmadežne Device, katero je nosil stari brezverec.

S tresočo roko je segel pater Bruno po svetinjici in vprašal začudenega bolnika: "Za božjo voljo, odkod pa imate to svetinjico? Veste, kaj pomenja?"

"Imam jo že zelo dolgo; ne dam je ne vam, ne komu drugemu, je neki spomin."

"Gotovo od vaše matere? Ali še živi?" "Ni od moje matere, pač pa od neke matere ob Spodnjem Renu, koje deček je padel v prekop. Slučajno sem šel tod mimo in sem ga potegnil iz vode. Žena se mi je zahvalila, snela dečku svetinjico iz vrata, jo dala meni, da jo vedno nosim, in mi naročila še nekaj drugega. Kaj, tega pa ne povem."

Starec je bil vidno vesel pri spominu na tisti dan. Čudna sprememba je pa bila opaziti na obrazu redovnika. "Hvala Bogu, da sem vas našel!" Pokleknil je ob bolnikovi postelji, povedal mu ves takratni dogodek in vprašal: "Ali ste moli vsak dan Češčeno si Marijo, kakor ste moji materi obljubili?"

"Zakaj pa ne? Obljubil sem to dobri ženi in to obljubo tudi držal. Zakaj pa hočete to vedeti?"

"Ker je bila dotična žena moja mati, in otrok, ki ste ga rešili, sem jaz," je dejal pater Bruno.

Sedaj je pričel bolnik pripovedovati o svojem življenju. . . "Glejte," dejal je pater Bruno, "kako naju je Bog po tolikih letih pripeljal vkup po svetinjici Matere božje. Vi ste mi takrat rešili telesno življenje, jaz bom sedaj rešil vašo dušo. Ali se bote še ustavljali božjemu klicu?"

Skesano je opravil bolnik spoved, spravil se z Bogom, z zaupanjem v božje usmiljenje je čez nekoliko dni umrl.

Ena sama Češčena si Marija vsak dan — in to je Marija tako obilno poplačala!

Ustanavljajte podružnice!

P. Bernard, O. F. M.

BILO je proti koncu letošnjega posta. Na Evelethu so imeli petdnevno postno in obenem svetoletno pobožnost, ki so ji nekateri rekli: misijon. Sklep te pobožnosti je bil v nedeljo večer dne 25. marca. Torej na praznik Marijinega Oznanenja.

In tisti večer ob sklepu svetoletne misijonske pobožnosti se je ustanovila na Evelethu nova organizacija, nova "Zveza". V sledečih vrsticah bom dal kratko poročilo, kakšna Zveza je to, povedal bom, čemu in zakaj se je ustanovila ravno tisti dan, in kakšne ugodnosti hoče dati svojemu članstvu.

IME IN NAMEN.

Nova organizacija se imenuje: "Zveza Angelovega Češčenja".

Ze to ime samo pove, zakaj se je ta organizacija ravno tisti dan ustanovila. Tudi se da iz imena samega precej hitro spoznati, kakšen na-

men ima ta nova Zveza.

Namen Z.A.Č. je, da bi se poživila med našimi slovenskimi katoličani molitev Angelovega Češčenja, in še prav posebno kot družinska molitev.

ČLANSTVO IN RAZREDI.

V Z.A.Č. se lahko vpiše vsak katoličan in vsaka katoličanka, ki zna moliti. Za pristop ni treba drugega kot na tihem povedati svoje ime nadangelu Gabrielu, ki je vedno in povsod pripravljen sprejemati člane in članice ter jih upisovati v društveno knjigo.

Poleg tega je treba plačati kot pristopnino vsaj en majhen košček dobre volje. Kdor te pristopnine plačati ne more, se mu resno odsvetuje, da bi postal član Z.A.Č.

Članstvo te organizacije je razdeljeno v pet razredov: A, B, C, D, E.

Razred A. — Člani in članice tega razreda se zavežejo, da bodo od časa pristopa molili Angelovo Češčenje redno enkrat na dan. Čas za molitev si določijo sami.

Razred B. — Člani in članice tega razreda se zavežejo, da bodo molili Angelovo Češčenje dvakrat na dan, zjutraj in zvečer.

Razred C. — Člani in članice tega razreda se zavežejo, da bodo molili Angelovo Češčenje trikrat na dan, zjutraj, opoldne in zvečer.

Razred D. — Člani in članice tega razreda se zavežejo, da bodo molili Angelovo Češčenje trikrat na dan, pa tako, da ga bodo vsaj enkrat na dan molili glasno in skupno z drugimi člani in članicami iz domače družine.

Razred E. — Člani in članice tega razreda imajo vse dolžnosti razreda D, zraven se pa še zavežejo, da bodo naučili moliti molitev Angelovega Češčenja vse tiste svoje ljudi, ki je sedaj še ne znajo.

ASESMENT.

Poleg pristopnine se plačuje v Z.A.Č. tudi redni asesment. Vendar se pa ne plačuje vsak mesec, kot je navada v drugih podobnih organizacijah, temuč se mora plačevati vsak dan.

Dnevni asesment se ne plačuje v denarju in ni v vseh razredih enak. Sledeča razvrstitev kaže njegovo vsebino in višino:

Razred A: vsak dan eno majhno premagovanje.

Razred B: vsak dan dve majhni premagovanji.

Razred C: vsak dan tri majhna premagovanja.

Razred D: vsak dan tri majhna in eno veliko premagovanje.

Razred E: vsak dan tri majhne in dve veliki premagovanji.

(Opomba: V razredu E odpade drugo veliko premagovanje, kakor hitro ni v bližini nobenega človeka, ki bi ne znal Ang. Češčenja.)

Asesment pobira tajnik, zapisuje v knjigo in ga sproti oddaja blagajniku.

UGODNOSTI Z. A. Č.

Zveza Angelovega Češčenja daje članstvu več ugodnosti kot druge podobne organizacije.

1.) Plačuje posmrtnino. Posebna ugodnost te posmrtnine pa je, da se ne daje dedičem

umrlega člana, temuč članu ali članici sami. Posmrtnina je: Večno zveličanje.

2.) Bolniška podpora: Potrpežljivost.

Poleg posmrtnine in bolniške podpore plačuje še Z.A.Č. še

3.) Podpora za zdravje: Posvečujočo in dejansko milost.

4.) Podpora za smrtno uro: Stanovitnost do konca.

URADNIKI Z. A. Č.

Ustanoviteljica in neodstavljava predsednica Z.A.Č. je najslavnejša in največja žena, Maria Annunciata, po naše: Marija od Angela Pozdravljena.

Tajnik in zapisnikar Z.A.Č. je nadangel Gabriel. Tudi njegov urad ni nikoli izprazen.

Blagajnik Z.A.Č. je sam Sveti Duh, ki ima društveno blagajno v najlepšem redu in z največjo vestnostjo izplačuje podporo natančno po društve-

nih pravilih. Vedno dela vse v najlepšem sporazumu z Gospo Predsednico. Njegov urad nikoli ne poteče.

Drugih uradnikov ali uradnic Z.A.Č. nima. Konvencija se ne vrši nikoli, sej tudi ni. Zato tudi volitve odpadejo in ž njimi mnogo preprirov, izpodrivanju in nevoščljivosti.

Glasilo Z.A.Č. je vsak dober katoliški list, na primer Ave Maria.

SUGESTIJE ZA AGITACIJO.

K ustanavljanju podružnic Z.A.Č. naj zlasti nagibajo sledeče misli:

Brez molitve ne more biti lepega krščanskega življenja. Angelovo Češčenje je pa posebno pripravna vsakdanja molitev. Ni predolga in tudi prekratka ne. Ni pretežka in tudi prelahka ne.

Angelovo Češčenje ima v sebi — čeprav je kratka molitev — v par besedah vso katoliško versko resnico: Omenja skrivnost presv. Trojice, včlovečenje, odrešenje, milost. Omenja Marijino materinstvo, devištvo, njene čednosti, zlasti ponižnost: Glej, dekla sem Gospodova. . . Uči nas, da moramo tudi mi po Marijinem zgledu čednostno

živeti. In še to: Kakor je prišel k nam Jezus po Mariji, tako pridemo tudi mi po Mariji k Jezusu.

In vendar se molitev Angelovega Češčenja tako zelo opušča. Žalostna skušnjava uči, da ga mnogi mnogi kar nič več ne molijo. In še bolj žalostna skušnjava nam pove, da so ga mnogi v teku časa celo pozabili, čeprav so ga nekdanj znali in molili celo vrsto let.

Te misli bi morale zadostovati, da bi se kar brž ustanovile premnoge podružnice in da bi se Z.A.Č. še ta mesec razširila prav po vseh slovenskih naselbinah.

Zato kličem ob koncu tega poročila tako kot v začetku: Ustanovljajte podružnice!

Obujenje od mrtvih ne bo več čudež!?

S to novico je znanost zadnje čase presenetila svet. Kaj je na tem? O, na kalifornijskem vseučilišču so na mrtvih psih delali poskuse, kako bi jih potom kemičnih injekcij v kri znova oživel. Baje se jim je to posrečilo. V enem slučaju se je "poginola" žival čez nekaj časa začela gibati in celo zalajala je. Potem je še pet ur živela in končno poginila. V drugem slučaju so "vrnili" življenje že osem minut krepnemu psu. Deset minut po injekciji je njegovo srce začelo zopet delovati, a zaenkrat še nenormalno. Čez tri in pol ure je postalo bitje njegovega srca normalno. A dve uri pozneje se je stegnil. Na podlagi teh posrečenih eksperimentov, so zlasti taki, ki kot pes čakajo na kosti

pri laboratorijih znanstvenikov, zagnali hrup, da mrtve obujati kmalu ne bo več čudež, in da bo smrt skoraj razorožena. V resnici pa v teh slučajih ni šlo za nikako resnično oživljenje. Življenje je bilo še tu, čeravno že tako v razkroju, da se na zunaj ni več javljalo. Znanstvo je dognalo, da življenje polagoma zamira. Kajti vse življenje se odigrava po takozvanih življenjskih celicah, ki jih smrt polagoma uničuje. Ko je uničena zadnja, tedaj smrt res nastopi. In če je ona enkrat dovršila svoje delo in pustila za seboj samo razkrajajoče se truplo, so in bodo ostali vsi poskusi takega oživiti zastonj. To je možno le potom pravega čudeža. Dokler je pa kaka življenjska celica še živa, dasi je

dotični na zunaj videti že mrtev, ga je mogoče umetnim potom vsaj za nekaj časa zbuditi, da tudi na zunaj pokaže znake življenja. To za nas ni nič novega. Bogoslovje se je s to teorijo že zdavnaj okoristilo. Po njegovih navodilih dajemo sv. odvezo in sv. poslednje olje tudi takim, ki so na videz že eno do dve uri mrtvi. Samo pogojno seveda, ker ne vemo, je li res življenje še v njem ali ne. In prav hvaležni bomo znanosti, če bo danes ali jutri znala zadnje ostanke človeškega življenja tako razgibati, da se bo tudi na zunaj pokazalo. Kajti v tem slučaju bomo sv. olje lahko brezpogojno delili. Da bi pa znanost mogla kedaj res mrtve obujati, je izključeno. To more le Gospod življenja in smrti.

Iz kraljestva luči in teme.

P. Hugo.

PROTESTANT PRED TABERNAKLJEM.

Pobožen katoličan-konvertit pripoveduje, kako se je povrnil v katoliško cerkev: "Starši so mi zgodaj umrli, zapustili so mi majhen kapital. Ko sem izstopil iz šole, dal me je varuh učiti litografije. Dobival sem, kar mi je bilo treba za življenje, a sicer se ni nihče zame brigal. Doživel sem v svoji zapuščenosti mnogo žalostnih ur. Kadar mi je bilo najhujše, sem hodil v katoliško cerkev in klečal ob oltarskih stopnjicah. Dasiravno še nisem z nikomer o tem govoril, sem vendar veroval, da je Bog tam na drug način pričujoč nego v protestantovski cerkvi. Ob nedeljah sem hodil k pridigi v protestantovsko molivnico, a po pridigi in petju me ni več tam obdržalo.

Nekega dne mi je varuh sporočil, da je moje imetje izžrpano, da zdaj ne more ničesar več storiti zame. Bil sem kakor omamljen; zadržal sem solze in molče

se podal z mnogimi skrbmi v svojo podstrešno sobico. Preživljal sem se s samim suhim kruhom in vodo, pošel mi je zadnji denar in bilo mi je jasno, da bom moral umreti od glada.

Hitel sem v katoliško cerkev, pokleknil pred oltar ter pripovedoval Bogu, čigar pričujočnost sem tam čutil, svojo globoko bolelost. Pomirjen sem vstal in šel na svoje delo. Komaj sem začel delati, poklical me je mojster in mi rekel, da je z menoj zelo zadovoljen, da mi bo od tega dne dalje izplačeval tedensko plačo.

Še z večjo gorečnostjo sem hodil potem v katoliško cerkev. Nikdar pa nisem mislil na to, da bi postal katoličan. Ko mi je bilo osemnajst let, sem imel kot litograf toliko prihrankov, da sem mogel obiskovati akademijo v Monakovem. Nekega mrzlega novemberskega večera sem sedel v gostilni in zrl skozi okno. Na-

enkrat sem zaslišal zvonček in videl sem duhovnika, ki nese sv. Rešnje Telo k bolniku. Drugekrat so duhovnika spremljali ljudje in molili, tokrat nisem videl nikogar. Morda so se zbalii vremena.

Padla mi je v glavo misel: "Če ne gredo katoliki, pa ti izkaži čast svojemu Gospodu!"

Vstal sem in šel za duhovnikom v ozko ulico, kjer se je nahajal bolnik. Tu se je duhovnik obrnil, da bi dal — kakor je tam običajno — vernikom blagoslov. Presenečen je bil, ko je videl mene edinega, zato je držal za trenutek sv. Rešnje Telo pred menoj. V temni noči sem stal tako blizu svojemu Bogu, kaj čuda, da se me je dotaknila milost božja. Ko sem vstal, sem bil trdno odločen, da postanem katoličan. Drugi dan zjutraj sem poiskal duhovnika, proseč ga, da me pouči o katoliški veri.

LITVINOV JE POTEGNIL ROOSEVELTA.

Znano je, da je predsednik Roosevelt, preden je priznal Sovjetsko Rusijo, ameriškim državljanom zasigural versko svobodo. Sicer se pa Litvinov temu ni prav nič upiral. Da celó neka-ko užaljenost je hotel pokazati, da si Roosevelt kaj tacega izgovarja. Češ, ali ne veš, da je verska svoboda v sovjetski republiki postavno zajamčena. S to ge-

sto je baje on potegnil našega predsednika. Tako pravi Dr. Matthew, profesor vzhodne cerkvene zgodovine na episkopalnem bogoslovnem semenišču v Chicagi. Prvotno, da je res sovjetska ustava jamčila versko svobodo in na to postavko se je Litvinov sklical. A pozneje je ta svoboda šla v koš. Danes so sovjetom vse vere škodljiv mrčes, ki ga je treba čim prej zatreti. Ver-

ni Amerikanci ne bodo pri tem nikaka izjema. Koliko je na tem resnice, se bo kmalu izkazalo. Povedala nam bo ameriška duhovščina, pod protektoratom našega tamkajšnjega poslanitva. Med njo je tudi katoliški duhovnik Rev. Leonard Braun, A. A. To je gotovo, da takim, ki so zavrgli večno Resnico kot sovjeti, je toliko verovati kot ciganom.

ZAKAJ SEM SOCIALIZMU HRBET OBRNIL?

Na to vprašanje je v posebni knjižici javno odgovoril avstrijski socialist Anton Krenn. Pravi naslov knjižici je: Heim zur Kirche (Domov k Cerkvi). Pisa-

telj je videti iz krogov socialistične inteligence. Pravi, da je bil dolga leta izrazit svobodomislec in navdušen socialist. Na nešte-tih shodih je vžigal sodruga k

vztrajnemu boju za končno zmagogo proletarijata, s katero se bo za človeštvo šele začela zlata doba. Toda končno ste ga le srečali pamet in milost. Pogled v Rusijo

ga je streznil. Tam, tako si je dejal, je najradikalnejši socializem v absolutni moči. Najlepšo priliko je imel zaslužnjeni proletarski masi dati, kar ji je obljubljal, ko pride do svobodnega razmaha in moči. Toda v resnici je ni dežele pod božjim soncem, kjer bi bile proletarske mase vkovane v tako suženjske ve-

rige, uživale toliko vsakovrstnega gorja, kot ravno v komunistični Rusiji. Pri pogledu v ta proletarski pekel mu je dejala vest: In v tako suženjstvo ti vodiš proletarijat in ga navdušuješ zanje? Odgovoril ji je: Dolej da, a poslej ne več! Lagal bi sebi, lagal bi drugim. Zato sem socializmu obrnil hrbet. Javno naj izpovem resnico, ker

sem javno branil zmoto, četudi nevede. To sem dolžan tudi onim, ki sem jih zapeljal v zmoto. Naj bi tudi ti z menoj vred spoznali, da je socializem Laži-mesija delavskih mas. Njih edina rešitev je povratek k veri in Cerkvi. Zato čujte me vsi, ki še tavate v zmoti, da je socializem vaša rešitev: Domov k Cerkvi!

ZVEZA SV. PAVLA.

Tako se bo poslej imenovala dosedanja "Narodna katoliška liga konvertitov". Namen te nove "Zveze sv. Pavla" bo, onim, ki iščejo potov domov k materi Cerkvi, nuditi vso možno pomoč, da premagajo vse ovire, ki jim zastavljajo pot. Te ovire so za posamezne, ki bi se radi vrnili v katol. Cerkev, često naravnost nepremagljive. Treba je organizacije, ki jim pomaga jih odstranjati. Če je kaka organizacija potrebna, je ta. Med nami živi najmanj 60 milijonov modernih paganov. Od ostalih 60 milijonov je 20 milijonov kato-

ličanov, ostalih 40 milijonov drugovercev. Med 100 milijoni onih, ki so zunaj pravega Kristusovega hleva, je mnogo takih, ki iščejo resnice, cele, čiste resnice in tudi takih, ki so jo že našli, pa se je radi raznih težav ne morejo okleniti. Ogromno misijonsko polje je to, a je bilo do zadnjega časa zelo slabo obdelovano. Katoliška cerkev je sicer vsako leto izkazala lep porast svojega članstva. A ta v glavnem ni šel na račun naših paganov in krivovercev, odnosno razkolnikov. Glavni prirastek je

dobivala od novih katoliških pri-seljencev. Ta vir njene rasti je pa zdaj Amerika domala zamašila. To je katoliškim cerkvenim krogom odprlo oči. Začeli so se zanimati za misijonsko polje med modernimi pagani in drugoverci. Iz tega je pognala zdaj "Zveza sv. Pavla", ki bo imela v vsaki škofiji svojo podružnico. Če je res, ko je nekdo izjavil, da je Amerika danes zrela za oksfordsko gibanje, ki v Angliji že nad sto let uspešno deluje na tem misijonskem polju, potem ima katoliška cerkev pričakovati lepe žetve. Bog daj!

NADŠKOF HODI NAZAJ.

Dne 2. dec. 1932. se je ubil nadškof v Santa Fe, New Mexico, Msg. Albert T. Daeger, frančiškan. Bil je skromna, pobožna Franciškova duša, o katerem je takrat "The Fortnightly Review" pisala, da bo prej ali slej za svetnika proglašen. Ko se je nedavno tega eden njegovih tukajšnjih sobratov vrnil s svojega obiska v Santa Fe, je vedel

povedati, da rajni nadškof nazaj hodi. To so pravil ljudje, ki prej niso docti marali za njegove očetovske opomine. Mnogo teh je po njegovi tragični smrti zopet začelo prihajati v cerkev in k sv. zakramentom. Ker se je to nekomu čudno zdelo, jih je začel spraševati, odkod to nepričakovano poboljšanje. Pa so mu odgovarjali: "Rajni nadškof nam

ne da miru. Prikazuje se nam in nas priganja, naj se spravimo z Bogom! To je delal, ko je bil še živ. A takrat se nismo zmenili za njegove opomine. Zdaj se mu ne moremo upirati!" Li gre za resnična prikazovanja, ali samo za žive očitke vesti stopnjevane po tragični smrti njih očetovskega pastirja, nismo poklicani razsojati.

IZ RDEČE KINE.

Dva jezuita imajo kitajski komunisti v provinciji Kiangsi že skoraj tri leta ujeta. Zadnje čase se jima je posrečilo iztihnati na redovno predstojništvo kratko poročilo, kako se jima godi. Poročilo pravi, da sta gotove čase izpostavljena splošnemu ljudskemu zasramovanju in

grožnjam, da bota usmrčena. Onadva pa pridno misijonarita med njimi. Le to jima je težko, ker ne moreta maševati in si tako privoščiti največje tolažbe in moči za to neprestano mučeništvo. Vrhovno predstojništvo re-da se je obrnilo na sv. Očeta s

prošnjo, da bi jima kako omogočil to tolažbo in moč. In papež jima je dovolil, da lahko opravljata sv. daritev, če le moreta tisto, kar je bistveno, dobiti, to je malo pristnega vina in pšeničnega kruha, opresnega ali neopresnega. Vse drugo, kar je cerkvenega prava, lahko opustita.

PROTI PRISEGI.

V Ameriki se, kot mi pravimo, za vsako figo zahteva prisega. Za vsako listino, ki jo izpolniš pred javnim notarjem, moraš priseči, da je vse tako, kot si izpovedal. In kolikokrat ni tako. Dotični tedaj laž s prisego potr-

di. In vendar je prisega nekaj svetega, kriva prisega nekaj strašnega. Boga se takorekoč pozove, naj potrdi laž. S takim priseganjem se samo greh dela in velik greh, resnici je pa bore malo pomagano. Zato je prav na mestu, da je zveza društev

Najsvetejšega Imena v Buffalo započela akcijo, naj se prisega za razne malopomembne zadeve odpravi in zahteva le v važnih slučajih. Naša želja je, da bi bila ta hvalevredna akcija skoraj z vspehom kronana.

SPIRITISTKA IN NJENA DRUŽINA.

V mestu K. je bil misijon. Takoj prvi dan je pripovedoval gospod župnik, da ima — na žalost — v svoji fari spiritistko, ki že več let ne hoid v cerkev. Tudi njena hči ne izpolnjuje verskih dolžnosti. Njena vnukinja je bila sicer pri prvem sv. obhajilu, hodi pa v protestantsko šolo. Še isti dan sem obiskal spiritistko. Bil sem zelo nevljudno sprejet. Na steni sem opazil podobo Srca

Jezusovega. To me je navdalo z zaupanjem.

“Se še vedno bavite s spiritističnimi poizkusi?”

“Že devet mesecev ne.”

“Tako ste mogli že devet mesecev pristopati k sv. obhajilu.”

“Sem izobčena iz cerkve.”

“Če je odstranjen vzrok izobčenja, ste lahko zopet sprejeti v cerkev.” In kažoč na podobo Srca Jezusovega, sem pripomnil:

“To ne spada skupaj, podoba Srca Jezusovega in ekskomunikacija; eno se mora odstraniti. Obudite kes.” Pokleknili smo pred podobo in molili. Žena je obljubila, da pojde k sv. spovedi, vneto se je udeleževala misijona in po misijonu pristopala vsak dan k sv. obhajilu. Tudi njena hči se je vrnila v katoliško cerkev in vnukinjo je dala prepisati iz protestantske v katoliško šolo.

DVA “PLEMENITA” BRATA.

To sta predsednik španske republike Zamora in nemški diktator Hitler. Sicer bi Hitler proti temu protestiral, ko bi ga kdo z Zamoro v zvezo spravljaj, ko temu še sveža judovska kri polje po žilah, ki jo Hitler tako sovraži, kot Jud krvave klobase. Vendar si lahko podata roki. Oba, ko

sta se povspela na vrhunec, sta uživala sloves praktičnih katolicánov. Danes pa vemo, koliko je njun katolicizem vreden. V Španiji so pred Zamorovimi očmi požigali cerkve in samostane, zapirali in morili duhovnike. V Hitlerjevem rajhu pa ni dosti boljše in kaj še pride, kdo ve. Če so na monakovskega kardina-

la, ki je z odločnostjo Janeza Krstnika nastopil proti nazijcem, streljali, a ga k sreči niso pogodili, potem vemo, koliko je ura bila. Nič novega ne bo za nas, če danes ali jutri zvemo, da v Nemčiji gore cerkva in samostani, ter teče duhovniška kri. Vse za narod kajpada.

PAMETEN PREDLOG.

Da je Amerika dežela razporok, ki jo morda samo še boljše-viška Rusija prekaša, je splošno znano. Razporoke so postale že prava narodna nevarnost, ki državi sami dela nemale skrbi. Kdor prebira časopisje, se mora često smejeti, kake vzroke navajajo zakonski pari za razporoko. Da se ta beg izpod zakonskega jarma omeji, je katoliški župnik Rev. John J. Moylan, Poughkeepsie, N. Y. sprožil jako pametno misel in jo dal javnosti v

pretres. Pravi, naj bi slučajni nameravane razporoke prišli najprej pred posebno duhovniško razsodišče, ki bi ga tvorili en katoliški duhovnik, en protestantski minister in en judovski rabin. Temu razsodišču bi morali naveličani zakonski pari predložiti svoje vzroke, zakaj silijo narazen. Ker so ti vzroki često tako malenkostni in naravnost smešni, da se jih dotični najbrž kmalu sami sramujejo,

bi ta zbor marsikako zakonsko vojsko s pomirjenjem končal. Politična oblast, ki zdaj take slučaje rešuje, je dostikrat prelahka. Vsak malenkostni vzrok ji je zadosten za razporoko. In ko je ta enkrat dovoljena, je navadno že prepozno, taka dva zopet skupaj spravljati. In vendar se kajkrati sama kesata, da se jima je tako mudilo na “kort”. Predlog imenovanega župnika je našel precej odmeva in odobravanja.

Roža pasijonka.

Vtisi iz Konnersreutha. — Nadškof dr. Karel Kašpar.

TEREZIJA NEUMANN STIGMATIZIRANA.

TRP LJENJEM se je odtrgala Rezika od vsega zemeljskega, očiščevala svojo dušo ter se odločno vrgla v naročje svojega Boga in Gospoda. Nikdar pa v svoji preprostosti ni hrepenela po kakih posebnih dokazih božje ljubezni, tem manj po stigamh. Saj, ko so se pojavile, niti vedela ni, kaj je to.

V soboto pred pepelnično sredo, trinajstega februarja 1926. je morala zopet leči. V začetku posta so nastopile kot posledica tvora v ušesu silne bolečine v glavi. Počivajoč je neko noč naenkrat zagledala pred seboj Zveličarja, klečečega in molečega na Oljski gori. Jasno je razpoznavala drevesa, skale in tri učence, ki so sedeli nepremično, oprti ob deblo. Istočasno je začutila v boku silno bolečino tako, da je mislila, da mora umreti. Po levi strani ji je teklo nekaj toplega. Bila je kri, ki je izvirala iz rane na levi strani nad srcem, med četrtilim in petim rebrom, tesno ob prvi kosti. Šele opoldne je nehala kapljati. (Kakor se je pozneje izkazalo, je bilo to v noči od četrtega na petek petega marca pred tretjo postno nedeljo.)

Čez teden dni v noči na petek (dvanajstega marca) pred četrto postno nedeljo je videla Rezika bičanje Kristusa Gospoda, (II. skrivnost žalostnega rožnega venca), drugi teden (devetnajstega marca) pred peto postno nedeljo s trnjem kronanje Zveličarjevo (III. skrivnost), naslednji teden (dvajsetinšestega marca) pred cvetno nedeljo njegov križev pot, in v noči od velikega četrtega na veliki petek (drugega aprila) iznova Kristusa pri molitvi na Gezemenskem vrtu.

Svojo rano na strani je zaupala samozaupni sestri Cenci (Krescenciji), in z njeno pomočjo je skrivala pred roditeljema svojo tajnost. Na veliki petek je obležala, in o veliki noči — kakor mi je pisal gospod župnik — so prvič zvedeli starši in on, da ima rane na roki in nogi. Da, še na veliki petek niso vedeli ne starši ne župnik, da vidi in doživlja trpljenje Kristusa Gospoda. Sestra Cenci ji je ta dan obvezovala roke in noge. Na rano v boku so bili starši opozorjeni nekaj dni pred velikim petkom, ko je Rezika slučajno ("in der Schwäche") vzela ven krpo, s katero je imela rano pokrito. Glede stigem na roki in nogi je rekla: "Kdaj se mi je to zgodilo, ne vem. Na veliki pe-

tek zvečer so bile rane nenadoma tu. Prej nisem nič vedela za nje. In tudi misliti nisem mogla nase, ker sem neprestano gledala na Zveličarja. Šele ko sem "prišla k sebi", sem čutila, da mi teče kri tudi iz roke in noge. Pogledati pa se nisem mogla, ker sem imela oči zalepljene s krvjo. Zato sem prosila Cenci: "Poglej, kaj je z mojimi rokami in nogami, silno me bole."

Od te dobe ima Rezika stalno stigme (znamenja ran), ki jo bole, "kakor bi me tam nekaj zbadalo." Vse prizadevanje zdravnikov, da ji rane zacelijo, se je izkazalo brezuspešno. Nasprotno, zdravljenje je povzročalo le silne bolečine, ki so se končale z nezavestjo. Bolje je bilo, če ni rabila zdravil. Rane so ostale sveže in odprte. In Rezika je zopet prosila pomoči sveto Terezijo Deteta Jezusa. Po tej molitvi in prošnji so se rane sedemnajstega aprila 1926 naenkrat zasušile, ne da bi se zacelile ali da bi se napravile brazgotine ali kraste na njih.

Primarij dr. Seidl je rekel: "Nekaj posebnega je to! Te rane se ne gnoje, niti se ne prisade." Ker pa se tudi ne celijo, more Rezika stopati pri hoji samo na pete. Ob petkih — razven veselih dob cerkvenega leta — znova krvave.

Kakor že omenjeno, je ležala Rezika od trinajstega februarja 1926. Na dan prve obletnice svetniškega proglašenja svete Male Terezije — sedemnajstega maja 1926 — jo je obiskal župnik. Sredi začetka stavka (o povsem nedolžnem predmetu) je naenkrat zopet zagledala poleg sebe svetlobo ter slišala, da se ji bo stanje nekoliko polajšalo, dasiravno bo še mnogo trpela. Ostane naj le ponižna in otroško preprostega duha. — Mati ji je hotela pozneje popraviti posteljo, a Rezika ni mogla obvladati kolen in se je zgrudila. To je še sporočila odhajajočemu župniku. Kmalu nato pa je prišla v župnišče, ko je še prej obiskala božjega Zveličarja v tabernaklju. Župnik je strmел in se čudil. Po njegovem odhodu se je skušala postaviti na noge in — čudno — mogla je brez težave hoditi.

Na dan obletnice smrti svete Male Terezije — tridesetega septembra — je Rezika zopet videla znano svetlobo in glas ji je naznanil še nadaljnje trpljenje, ki je kmalu nastopilo.

Ekstatično videnje, pri katerem preživlja Rezika tudi duševno trpljenje Gospodovo od Oljske gore do Kalvarije, se je pojavilo vsak petek. Prvi petek meseca novembra 1926 je prejela razven dosedanjih vidnih stigem še nevidne stigme trnjeve krone, ki so ji povzročale velike trajne bolečine na glavi. Prinjala je, da menda nima na vsem telesu mesta, ki bi je ne bolelo.

Čez štirinajst dni (19. novembra) je prišla radi težkega zasluzenja pluć in srčne slabosti v tako kritično stanje, da so jo zjutraj sprevideli. Tekom dopoldneva pa je jela med ekstazo krvaveti iz osmih ran na glavi. In od tega časa se ponavlja ta pojav vsak petek, tako da je robec, ki ga ima na glavi, od sveže krvi skozinskoz prepojen.

Opoldne, po končani viziji trpljenja, je nastopil pravi smrtni boj. Težki dušeci napadi zamaknjenosti bodo zdaj in zdaj povzročali njeno smrt. Ob šestih zvečer je ležala takorekoč v zadnjih zdihljajih. Dali so ji v roko mrtvaško svečo, v drugi je držala mali križec. Župnik je z navzočim duhovnikom molil molitve za umirajoče.

Naenkrat je spustila svečo in križec, se posadila, telo se je zganilo in blažen smehljal se je razlil po njenem obličju, dočim so iztegnjene roke po nečem segale. Rezika znova vidi svetlobo in

sliši glas, ki ji zatrjuje, da je Zveličar z njeno vdanostjo zadovoljen. Da bi pa svet spoznal, da je nad nami še višja moč, ne bo umrla, pač pa bo še več trpela in tako sodelovala z duhovniki pri zveličanju duš. Drugi dan je vstala — zdrava.

Rane (stigme), ki so se izprva pojavile na vnanji strani roke in noge, so se polagoma poglobile, dokler niso na veliki petek 1926 prodrle cele dlani. Na zunanji strani se vidijo kot črne kraste velike kot dinarski novc, na nasprotni so manjše in rdečkastejšje. Podobno tudi na nogi. Rane so zelo občutljive. V četrtek zvečer izgube nekoliko od svoje trdobe in so podobne svežim ranam.

Kakor že povedano, doživlja Rezika skoraj redno začenjajoč okrog polnoči od četrta na petek vizijo trpljenja božjega Sina, in se ga tudi sama osebno živo udeležuje. Izjemo tvori veselaovelikonočna doba, kakor na primer predlani od velike noči do praznika Srca Jezusovega, ko ima druga videnja iz življenja Gospodovega. Z nenavadno pozornostjo zasleduje in živo preživlja odhod Kristusa Gospoda iz dvorane zadnje večerje na Oljsko goro, njegovo ujetje, jetništvo in obsodbo. Kakor hitro pa Gospod nastopi svoj križev pot, gre z njim in za njim.

MOJA POT V KONNERSREUTH.

Vsako novico o "prikazovanjih in prikaznih" sprejemam zelo previdno. In tako sem ravnal tudi glede konnersreutskih vesti. Zavedam se, da ima v podobnih slučajih nemalo vloge tudi sugestija ali histerija, da ne govorim o prevarah hudega duha. Šele, ko so razni škofje obiskali Konnersreuth in se njihova sodba ni neugodno glasila, ko je tudi ravnatelj mojega bogoslovnega semenišča in profesor novega zakona Mons. dr. Doskočil, mož silno trezne sodbe, po dvakratkem obisku zrl na dogodek povsem resno, ko je razven tega preizkušeni praški zdravnik dr. Hynek o tem pojavu izdal z zdravniškega stališča ugoden spis, sem se novembra 1928 odločil, da si ogledam vse to na lastne oči. Doskočil je izrazil željo, da me spremlja.

Prosil sem prevzvišenega regensburškega škofa mons. dr.-ja Mihaela Buchberger-ja za dovoljenje, ki sem je prejel z nenavadno ljubeznivim dopisom z dne 20. novembra 1928. Na koncu želi visoki dostojanstvenik, naj bi mu poročal o svojih vtisih in bil navzoč pri začetku ekstaze, kakor tudi pri svetem obhajilu, zlasti, če Rezika prejema celo sveto hostijo. Nekateri obiskovalci, med

njimi tudi prevzvišeni škof dr. Waitz, trde, da sveta hostija brez zavžitja sama od sebe izgine.

Vprašal sem pismeno gospoda župnika, da-li je na vigilio praznika brezmadežnega spočetja preblazene Device Marije (7. decembra) pri Reziki pričakovati ekstatičnega stanja; vprašal sem tudi, kdaj prejema celo sveto partikulo. Gospod župnik je, žal, moje pismo prepozno prejel. Na telegrafično vprašanje v poslednjem hipu je potem ravnatoko telegrafično odgovoril, da vizija trpljenja "morda" nastopi. Pozneje mi je pisal, da prejema celo sveto hostijo v soboto. Ni bilo več časa, in odložil sem obisk na postno dobo. Nastopila pa je znana ostra zima leta 1929, in za na pot v Konnersreuth sem se odločil šele v poletju.

V soboto pred tiho nedeljo (16. marca) mi je mons. dr. Doskočil referiral o raznih zadevah. A o Konnersreuthu že dolgo nisem govoril ne z njim ne vobče z nikomur. Ko je odhajal, se je pri vratih naenkrat obrnil ter vprašal: "Prevzišeni, v Konnersreuth ne greste?" Rekel sem, da je prihodnji petek nemogoče, ker je vprav pred cvetno nedeljo, ko moram v katedrali blagoslavljaljati oljke; tudi bi ne mogel biti priča Rezikinega sve-

tega obhajila v soboto. Na veliki petek je pravtako izključeno, in po veliki noči se pričinja generalna vizitacija.

Po njegovem odhodu sem obiskal v bolnišnici nekatere bolnike. Ko sem se poslavljaj od predstojnice, me je nenadoma vprašala, da li ne pojdem v Konnersreuth. Dobila je isti odgovor. — Vendar mi to dvojno nepričakovano vprašanje ni dalo miru. Doma sem pogledal vozni red ter spoznal, da, ako bi se odpeljal iz Heba z brzovlakom v soboto ob pol treh popoldne, bi prišel ob desetih zvečer v Kraljevi Gradec in bi še mogel opraviti v nedeljo blagoslov oljk. A za trdno se nisem odločil; bolj gotovo je, da tokrat ne pojdem.

Na tiho nedeljo sem pri zajtrku nehote omenil svoji materi: "Nekaj mi roji po glavi!" In ona precej nato: "K Tereziki Neumann?" S tem je bilo odločeno! V trojni nepričakovani opozoritvi se mi je zdelo, kakor bi Bog sam hotel. In v resnici! Morda bi nikdar drugokrat ne bil mogel biti priča vsega tega, kar sem potem doživel.

V sredo 20. marca popoldne, me je — z mons. Doskočilom — potegnil brzovlak čez Prago in Plzen v Heb, kamor sva prišla okrog enajste ure ponoči. V četrtek zjutraj — 21. marca — sva ob tri četrt na sedem zapustila Heb ter dospela z

vlakom v Waldassen (druga postaja) v ne polni četrt uri. Tam sva maševala v krasni cerkvi cistercijancev; avtobus naju je ob tri četrt na deset privedel do najinega cilja — v Konnersreuth.

Vozila sva se mimo hiše, ki njej biva Terezija Neumann, obiskala sva najsvetejši oltarski zakrament v farni cerkvi in nato krenila v župnišče. Tu je bilo v predsodbi kakih dvajset oseb; izmed njih so se nekateri živahno pogajali in razgovarjali s potrpežljivim gospodom župnikom.

Župnik Jožef Naber! Kako plemenit in blag mož! Resnično! Bog izbere svojim izvoljenim dušam posebno primerne duhovne voditelje in svetovalce! Vzor pobožnosti, potrpežljivosti, prijaznosti, požrtvovalnosti, gorečnosti za čast in slavo božjo — glejte, to je slika, ki sem si jo napravil o župniku konnersreuthskem.

Celi dve uri (od desetih do dvanajstih) nam je pripovedoval o Reziki, in mi bi ga bili še dalje poslušali. Štirinajst dni je že priklenjena na posteljo, kjer preboleva plučno vnetje, gnojno vnetje mandeljev in sklepni revmatizem. Njegovo zanimivo poročilo bom navedel, v kolikor ne zadeva trpljenja, na koncu tega spisa. Ponudil mi je gostoljubje ter nas povabil, da prideva zopet ob šestih zvečer k Reziki. (Dalje)

Bogu slava, nam njegova milost!

ŽUPNIK Daniel Šien pripoveduje zgodbo o deklici iz svoje župnije.

Pravi, da je zelo častil Marijo.

Začel je misliti, kakšna je bila pač Marija, koje bila deklica.

Nekoč mu pripelje mati vdova hčerko v šolo. Ko pogleda deklico, kateri je oblivala oči in lice nedolžna duša in krstna svetost, pravi: Taka je bila Marija v njenih letih!

Ali deklica je rastla, in ljudje so začeli hvaliti njeno lepoto. Posebno hvalila jo je šivilja, ko je deviški deklici pomerjala obleko. Deklico pa so taki hvalni izrazi oškropili. Obrnila je misli od zvezda in od solnca nad njimi in namesto angeljskih fastnosti božjih je zazrla sebe in jemala hvalo iz ust ljudi in iz svojih oči zase in ni občudovala lepote in darežljivosti božje.

Ko enkrat pomerja obleko za veselico, pride nenadoma k njej beračica in jo prosi daru. Imela pa je beračica strašno razjeden obraz. Rak ji ga je končaval.

Deklica, nevoljna, da jo moti pri takem opravilu, ko se za veselico napravlja, jo odslovi.

Zvečer na prireditvi je kraljica večera. Vseh pozornost zajema. Zaveda se tega. — Da ni za

stvari ustvarjena, in stvari ne zanjo, na to pozabi. Čemu je Bog vsakega človeka vstvaril, da edino le zase, na to pozabi. Sebe in svojo lepoto častiti zase, ne da bi čakala, da jo Bog kedaj poveleča.

Ali domu grede začuti piko na obrazu!

Drugi dan ogleduje piko v ogledalu. Majhna je, ne kazi jo še. Vendar tretji dan pika ne zgine in četrti dan tudi ne. — Nasprotno — naraste in skeli. Ni najhujše to! Rdeč madež se odpre. Deklica se zgrozi, odrveni, otrpne — — — Dobila je raka. Leže . . . Lepote ni več — — Zginila je z lepoto božjo v njeni duši. Tudi lasje so izpadli. Nihče je ne more pogledati brez groze in strahu.

Župnik jo obišče.

Ni mu bilo treba govoriti.

Deklica je videla prst božji; zakaj bila je v ostalem verna.

Župnik jo tolaži.

Vendar deklica je prestala muke pekla, ko je bila zaljubljena v neboga, v sebe, in je ta nebog odpovedal, in je strahom spoznala, da je zgubila vse, ah, ne vse, spomnila se je, da vse lepo, dobro, stalno je edini pravi Bog, kateri pravi: "Ne imej drugih bogov poleg mene!"

Vstala je, ne še s postelje, pač v duhu, v sreću. Nele udala se je volji svetosti; tako daleč je narastla v resnici in milosti, da je ni bilo več groza biti izvrženka imed ljudi; hotela je zadoštovati. Mati ji je stregla, ljudje so ji prinašali darova; Bog pa je blagoslavljal vse tisti ljudi in uslišaval prošnje, katere je za ljudi izrekla nesrečna trpinka.—Enemu dobrotnikov je izprosila celo

vero.

In glejte čudo! Njeno mišljenje: Prah sem! Spačenost sem! Greh sem! in vendar hoče Bog biser lepote, katero je položil v dušo, kakor utrinek svoje slave, oživiti, razviti, dograditi, da mi srce ne bo več na dvoje, marveč enovito v ljubezni do Njega in zavoljo Njega, da ji je vrnil, česar ni več želela na zemlji, z dušno, tudi zemeljsko lepoto.

Blejska Mati božja.

J. C. Smoley.

Pozdravljam te, gorenjska stran,
In tebe, Bled, široko znan!
Snežnikov sivih množica,
Presrčno bod' pozdravljena.

Pozdravljen bod' ti, gospodar,
Triglav kipeči, močni var!
Planine rožno venčane,
Bodite mi pozdravljene!

Otoka mila cerkvice,
Nebes kraljica in gospa,
Ljubezni polna, vsmiljena,
Ponižno bod' pozdravljena!

In še enkrat gorenjska stran,
In ti, o Bled, široko znan,
Snežnikov sivih množica,
Presrčno bod' pozdravljena.

Tako je opeval Andrej Praprotnik lepo gorenjsko stran in krasni Bled. Marijino božjo pot na Bledu je svoječasnno ljudstvo imenovalo "na otoku". Lepšega, prijaznejšega otoka si ne moremo predstavljati, kakor je ta krasni kotiček gorenjske zemlje, katerega so pa zadnja povojna leta tujski promet in "nesramni tujci" zelo pokvarili. Čez silna, stara drevesa se dviga starodavna cerkvice, srebrni glas njenih zvonov se ljubko razlega preko zelenih nižin, od vseh strani hite v lahni čolničkih romarji k Materi božji na otoku, da bi se priporočili njenemu varstvu, jo prosili njene priprošnje, da bi se pri njej znova vtrdili v veri za nadaljne boje proti svetu in hudiču, da bodo v krščanski potrpežljivosti nosili svoje križe do zadnjega dihleja.

Kakor krasni biseri leže okoli jezera krasne vasi. . . Najlepši biser pa je, kakor smo rekli, otok sam.

Ni torej čuda, če je bilo v pričetku 19. stoletja silno razburjenje, ko je prišla v te kraje

vest, da hočejo cerkev "državno" oropati. Bilo je to v onih hudih časih, ko so Francozi po naših krajih gospodarili, ko so v miru, sklenjenem v Schönbrunn, združili Kranjsko, Goriško, Primorsko, Istro, Dalmacijo v "Kraljestvo Ilirijo", ki naj bi bila pod francoskim gospodstvom. Francoski maršal Marmont je bil guverner Ilirije, kot "uradnike" so nastavili tolpo pravih klativitezev, ropali, kradli so, kjer in kar so mogli. Vojne kontribucije so bile neznosne. V slovenski deželi je izhajal francoski list, in ker je Napoleon rabil ogromne svote za svojo vojno proti Rusiji, so napenjali vse sile, da bi napolnili vedno prazno državno blagajno. Radi tega so pa prišli na misel, da bodo pobrali cerkvam vse, kar je bilo le kaj vredno, pokradli so vse, kar so pobožni verniki darovali cerkvam kot ustanove, pometali so vse v nenasitno žrelo militarizma. In tu je bil v slovenski zemlji izdajavec, ki je svetoval Francozom, da naj poberejo zlatnino in srebrnino iz božje potne cerkvice na otoku, opozoril jih je na dragocenosti v blejski "zakladnici", vse to naj bi se stopilo in koval denar. Izdajavec je bil domačin, doma prav blizu Bleda, jako zmožen in bistroglav človek, zraven pa skrajno spriden in hudoben, breznačajen človek, kakršnega so ravno Francozi potrebovali za svoje namene. Imenovali so ga za oskrbnika dohodkov. Da je pri zaplenjenju cerkvenega in samostanskega premoženja padlo tudi precej v njegov lastni žep, se razume. Glavni dobiček pa je hotel napraviti pri cerkvi na Otoku. Zlatnina in srebrnina, katero so tam hranili kot spominke, je bila vredna mnogo tisočakov.

V Ljubljani, kjer je bila osrednja vlada za Ilirijo, so seveda takoj sklenili, da zaplenijo cerkveno premoženje. Nalog, da to izvrši, je dobil, omenjeni izdajavec. Bil je pravi bojzaljivec in zvit ko lisjak; zato je s pomočjo vojaštva, orožništva in policije poskrbel za to, da so bili možje v blejski okolici kolikor toliko prestrašeni, predno

so izvršili cerkveni rop; vsak, ki bi se ustavljal oblastvenim naredbam, so rekli, bo s smrtjo kaznovan. Ljudi so hoteli tako prepričati, da je vsak odpor proti francoskemu gospodarstvu in nasilstvu odveč.

Nato se je pa ropar napravil na pot k svetišču. Noben človek ni dosedaj vedel, kaj nameravajo. Nikdo ni stražil cerkve in zakladnice; rop bi bil torej pravcata otroška igrača. Toda Bog je čuval nad svetiščem in lastnino Matere božje.

Nekega večera prišla je pozno v noč dekle, ki je služila v Ljubljani, v domači kraj in lahko potrkala na okno pri znani kmetici. Ko je ta odprla in ste bili sami, je pričela jokati in viti roke.

"No, Mina, kaj pa se je zgodilo?" jo je tolažila Jezernica, ki je bila po vsej okolici jako spoštovana in čislana kot zelo odločna žena.

"Oh, oh," je zdihovala dekle, moj bratranec, moj bratranec — — —"

"Kaj pa je s tvojim bratrancem? Da je pravi potep in ničvrednež, to ni nič novega."

"Ko bi bilo seveda samo to! Sedaj pa hoče najhujše storiti!" In nato je odkrila prestrašeni Jezernici ves zlobni načrt dohodninskega oskrbnika, prihitela je zato že danes domu (ker jutri že bodo Francozi tu, da oropajo cerkev.

Lahko si predstavljate strah, ko se je v počli pol uri po vseh vaseh raznesla vest, kaj nameravajo Francozi. Takoj so se zbrali možje in se posvetovali, kaj treba storiti. Sklenili so, da najprej pošljejo odposlance k vladi v Ljubljani v imenu vseh vasi ležečih v okolici jezera s prošnjo, da naj to namero opusti. Še v noči so se podali odposlanci na pot v Ljubljano. Upali so za trdno, da bodo njihovo prošnjo uslišali in dotično odredbo preklicali. Na vsak način pa so hoteli ljudje prositi komisijo, da naj z oropanjem in zaplenitvijo počaka vsaj toliko časa, da dobe odgovor iz Ljubljane. Odposlancem so ljudje obljubili, da bodo ves ta čas molili pri blejski Materi božji.

Malo je bilo spanja v tej noči. Razgovarjali se, posvetovali še o tem in onem, potem pa pričeli moliti, ker so vedeli, da more tu pomagati edinole Bog.

Razun molitve se je pa dogodilo še nekaj drugega, o čemur ljudje niso imeli nikake slutnje. Dekle, sorodnica izdajalskega pisarja, ki je skoval ta načrt, je naganjala Jezernico, da poskrbi za vse oprezne naredbe. Rekla je: "Če pride moj bratranec sam s komisijo, ga ne bo zadržala nikaka reč. On bo hotel zakladnico na vsak način

oropati, del ukradenega blaga bo pa itak hotel obdržati zase."

Jezernica je poslala svojega moža k počitku, potem pa sklicala vse svoje sosede. Posvetovala so se in hitro prišle do sklepa. Odbila je že polnoč, ko so se podale ženske k ribičem, ki so imeli prevaževanje na otok v oskrbi, vzele so vse čolne za dva dni v najem pod pogojem, da morajo vsi čolni ostati ta čas skriti. Ribiči so se nekaj časa obotavljali, ker so se bali Francozov. Ženske pa niso nikakor odnehale, marveč ribičem toliko časa prigovarjale, da so prepustili čolne brez vsake najemnine. Ni trajalo dolgo, pa so vsi čolni ob obrežju zginili, spravili so jih na varno.

To pa še ni bilo vse.

Ženske so šle nato v sprevidu okoli ob bregu in vzele vse tiste čolne, ki so bili lastnina njihovih družin, sedle so vanje, potisnile jih od brega in veslale k otoku, ves čas so pa molile rožni vene. V dobri uri so imele vse čolne pri otoku, potegnile so jih na suho in si dale slovesno obljubo, da bodo preprečile, če se izdajalcu posreči priti preko jezera, in mu zabranile vstop na otok, da se bodo dale rajše umoriti, kakor da bi dovolile, da bi se kdo dotaknil Marijinega svetišča. Slovesno-svečanostno se je glasila ta obljuba, ki so jo dale ženske v temni cerkvi pred milostnim oltarjem Matere božje. Podale so se na to k kratkemu odpočitku.

Komaj je napočil dan, so opazovale ves čas, skrite za drevjem in grmičevjem, nasproti ležeči breg, če je komisija že prišla. Proti poldnevu so zapazile, da je postalo tam precej živo. Na bregu je bilo videti najprej več mož; z dajnogledom so spoznale, kdo je tam: bil je izdajalec, pisar, z rudečim pasom in sabljo ob strani; bil je tudi tam nadlogar, ki je pa prišel bolj prisiljen, kakor pa iz proste volje, potem je bil tam nek zlatar iz Ljubljane, ki naj bi bil zlatnino in srebrnino precenil. Razun tega je pripeljala "komisija" seboj več žandarjev in gozdarskih hlapcev.

Z veseljem so opazovale ženske iz svojega skrivališča, kako begajo roparji zmedeno semintja, kako so se pogajali z možmi, bržkone, da bi jih prepeljali preko jezera. Kazali so na otok, kjer so videli ob bregu celo vrsto čolnov, v katerih so se ženske prepeljale. Nato so začeli žandarji in hlapci iskati ob bregu, gori in doli, kje bi bil najti še kak čoln, pa ves trud, vse iskanje je bilo zastonj.

Med tem so pa žene in dekleta neprenehoma goreče molile v tih cerkvi, naj ljubi Bog prepreči, zabrani ta zločin, naj ne pripusti, da bi bila cerkev Matere božje oskrunjena. In res, prišel

je večer, nastopila je noč, — noben čoln ni odplul iz nasprotnega brega. En dan je bil dobljen! "Bogu in Brezmadežni Devici tisočera hvala!" so zdihnile hvaležno žene, vesele, da so vsaj toliko dosegle.

Prihodnje jutro jih je pa obšel silen strah: videlè so, kako so francoski komisarji vlekli mal čoln ob bregu. Skrivališče so torej le izvohali. Izdajalski pisar je ukazal dvema hlapcema, ki naj bi veslala, nekoliko žandarjem in zlatarju, da vstopijo k njemu v čoln. Možje pa, ki so stali ob bregu, so se začeli norčevati, končno je pa rekel nadgozdar: "Gospod, čoln ima prostora samo za dva, za vas in za veslača, pa nič več. . ."

"E, vraga," zarobantil je pisar, "naj pa eden hlapcev vstopi v čoln. Ko je pa ravno on stopal v čoln, začeli so se oglašati grozeče vsi zvonovi v zvoniku, ženske so začele biti plat zvona. In ta glas zvonov je donel kot božji klic in pozival ljudi v boj proti roparjem in oskrunjevalcem, opominjal je može na njihovo dolžnost. Videti je bilo naenkrat, kako so se zbirali možje, ki so prišli na otok od zadnje strani; s kosami, cepci, koli, puškami in drugim orožjem so čakali, da bodo roparja pošteno sprejeli.

To je bilo pa strahopetnemu pisarju preveč. Stopil je iz čolna zopet na breg in ukazal, da naj iščejo čolne, ki so jih ljudje poskrili. Možje so stopili tiho na stran.

Jezernica pa ni mogla več zdržati na otoku. "Dobro stražite, možje, in nikogar ne pustite na otok!" je rekla; "mislim, da mene tam-le na bregu bolj potrebujejo. Če me pa ustrelje, pa veste, kaj vam je storiti."

Junaško srce je bilo v njenih prsah. Močno dekle je vzela seboj, da ji je pomagala veslati, pa je odrinila od otoka. Bližala se je že bregu. Tu je privleklo dvanajst hlapcev velik, širok brod, ki so ga v naglici skupaj zbili, na njem bi bilo dovolj prostora za vse. Že so ga potisnili v jezero, in ošabno so korakali pisar, nadgozdar, zlatar, žandarji in hlapci k brodu. Tu se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Niso še stopili na brod, ko je velika, močna ženska predrla vrste in se posta-

vila med brod. Bila je Jezernica.

"Nazaj!" je zavpila z močnim glasom, njene oči so prav nekako nadzemesko zažarele. Bila je to zavest pravične, svete stvari, ki jo je zastopala ena sama ženska proti tolpi mož.

"Nazaj!", zavpila je še enkrat, "pustite oskrunjevanje cerkve, Bog sam vas opominja."

"Nora baba!" je godrnjal nadgozdar in jo skušal potisniti na stran. Jezernica je pa potisnila močno z nogo brod daleč ven v jezero. Sedaj je pisar zagrabil za samokres, da bi kot pravcat strahopetec na njo ustrelil. Jezernica je to opazila in mu hitro izpodbila roko, — pok, in kroglja je zletela v zrak.

To je bilo pa možem že preveč. Njihove grozeče oči, njihove stisnjene pesti so povedale dovolj. Obkolili so pisarja in njegovo tolpo.

"Možje," zaklicala jim je Jezernica, "ne zapustite Matere božje, branite jo, pa vas tudi ona ne bo zapustila. Glejte, glejte, pomoč že prihaja."

Pokazala je na odposlanca, ki so se ravnokar vračali iz Ljubljane. Mahali so veselo s klobuki in držali nek papir visoko v zrak.

"Dobljeno, dobljeno," so kričali, "zakladnica ostane Materi božji, vse je dobljeno, Bogu bodi hvala!" Z nepopisnim veseljem so pozdravljali kmetje, ki so prihajali od vseh strani, veselo vest, zastopnik vlade je prebral svečano odredbo guvernerjevo, da se mora pisar takoj vrniti in da se nikdo ne sme dotakniti cerkvene lastnine.

Preklinjajoč je odšel pisar. Slišal je pokanje možnarjev po gričih, slišal veselo vriskanje ljudstva vsled srečnega izida zadeve. In ko so se prikazali na jezeru iz svojih skrivališč čolni, zaorila je po njem iz stoterih in stoterih grl zahvalna pesem, iz zvonika cerkve na otoku pa je bil slišati slavnosten glas zvonov, pridružilo se je še zvonjenje iz vseh sosednjih cerkva, bil je to skupen pozdrav najbolj blaženi izmed vseh žena, pozdrav mogočni Devici v nebesih, da menda ni bilo nikoli slajšega, milejšega zvonjenja kakor ob tej priliki.

Niso zapustili Marije, Marija pa gotovo tudi na nje ni pozabila!

Marijin blagoslov.

Ant. Komlanec.

Blagoslov, Marija,
svoj otroku daj!
Tu na zemlji pokoj,
tam pa sveti raj!
Blagoslovi misli
in, kar delam, vse!
V blagoslovu tvojem
mirno bo srce.

Blagoslovi, Mati,
moje drage vse!
Vsak dan k blagoslovu
roke matrne,
materinske roke
razprostri na nje!
Blagoslovi srca
h'še njihove!

Blagoslovi, Mati,
naš poslednji hip,
da zastane v Bogu,
nam srca utrip!
V smrti in življenju
naš si blagoslov!
In ob Tvoji roki
pojdemo domov!

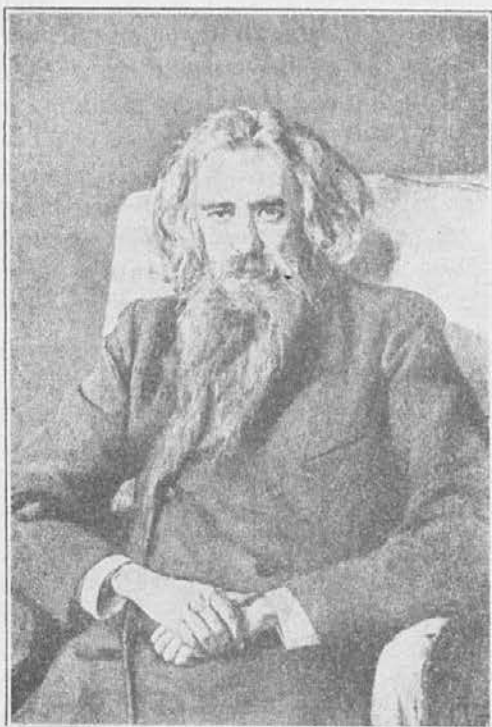
Največji duševni velikan Rusije.

P. Hugo.

TO je mož, ki ga vam predstavlja slika. Vladimir Sergejevič Solovjev. V težkih dneh, ki jih Rusija doživlja in še težjih, ki jo po njegovi preroški napovedi čakajo, je njegov spomin zopet oživel. Ne samo krščanska Rusija se ga na svojih kalvarijskih potih znova živo spominja, ampak tudi ves krščanski zapad.

Solovjev je zagledal luč sveta 16. jan. (po vzhodnem koledarju) 1853 v Moskvi. Njegov oče Sergej Mihajlovič Solovjev je bil vseučiliški profesor zgodovine. Pri krstu v pravoslavni cerkvi je dobil ime Vladimir. Sam si je pozneje privzel še očetovo ime. Odtod Vladimir Sergejevič Solovjev.

Bil je eden takozvanih "čudežnih otrok", ki s svojo zgodnjo razvitostjo in darovitostjo, bi

dejal, preskočijo otroško dobo in z zrelostjo moža presenečijo svet. Kot devetletni fantek se je že zaljubil v deklico enake starosti. Otroška je bila ta ljubezen, a možka obenem. Kajti, ko je v svoje veliko razočaranje videl, da ima nekega drugega prav tako rada, kot njega, je spoznal, kako aprilska je vsa zemška ljubezen.

Njegovo veliki duh in plemenito srce sta že takrat začela iskati predmet stalnejše ljubezni. Njega, ki je posebljena ljubezen. Že takrat, bilo je prav na praznik Kristusovega vnebohoda, je dvignil svoje oči in srce v nadzemsko. Pozneje je o tem trenutku velikega spoznanja zapisal:

"Moja duša je postala slepa za vse zemsko."

A plemenito srce lahko nagonsko zasluti svoj predmet, vreden vse ljubezni in zakoprni po njem. Oklene se ga šele, ko mu ga razum kot takega predstavi. Najprej je resnica, potem ljubezen. Resnice, popolne, čiste resnice pa Solovjev duh takrat še ni dojel. On je v somraku pravoslavja šele tipal za njo. Za nekaj časa se je pri tem iz tega verskega somraka pogreznil celo v temo nevere.

Rojen modroslovec, je že kot desetletni gimnazijec strastno prebiral dela zapadnih znanstvenikov, ki so v 60 letih prošlega stoletja sloveli kot taki, čeravno mnogi nezasluzeno. Zbiral pri tem ni veliko. Strauss, Renan, Bluehner i dr. ga gotovo niso vodili k resnici, ampak od nje proč. Ob njih je že s 13 letom zgubil vso vero. A se je kmalu zopet našel. Tak duh in tako srce ne more dolgo tavati v temi brezverstva. V takem vzdušju se samo duševni pritlikavci in moralni slabiči dobro počutijo.

Komaj mu je njegova poznejša patrijarhalna brada vzknila, je že zopet trdno stal na verskem temelju. Eni svojih sorodnic, ki je bila tudi v verski krizi, je pisal: "Ni treba posebne duhovitosti, da človek vero zavrže. Jaz sem jo že s 13 letom. Res je sicer, da dozorel človek ne more več tako verovati kot veruje otrok, slepo. A na drugi strani vemo, da so bili vsi veliki misleci, svetilniki človeštva, verni možje. Ateisti so junaki puhlih fraz... oni niso bili nikoli očetje kakih izvernih misli. Spominjam te na znani izrek Baconov, da plitvi duh in površno modroslovje vodi od Boga, globok duh in temeljito modroslovje pa vodi k Bogu."

Mladenič 20. let se je Solovjev odločil, da hoče ostati samski. Videl je že pred seboj velik apostolat, kateremu bo moral cel in neoviran služiti. Z 21. letom je postal profesor modroslovja na vseučilišču v Moskvi. Takoj spočetka je prišel s svojim vzorom na dan. In ta je bil: Svobodno in z ljubeznijo priznana teokracija. Z drugimi besedami: Bog, absolutni vladar človeštva, človeštvo njegov podložni, ki ga naj iz notranjega nagiba in z ljubeznijo kot takega priznava in spoznava. In to na vseh poljih svojega življenja in udejstvovanja: verskem, ekonomskem, političnem, socialnem.

Toda resnično življenje na vseh teh poljih, v Rusiji nič manj kot po ostalem krščanskem svetu, je bilo takrat zelo daleč od tega vzora. Z boleštvjo v srcu je gledal, da niti Kristusovo kra-

ljestvo na zemlji: Cerkev ni edina. Zato je bil nadaljni njegov vzor, kot nekako sredstvo k splošnemu vzoru, zedinjenje vzhodne in zapadne cerkve. Kristus je eden, resnica je ena, prava vera je ena, tedaj more tudi Kristusova cerkev le ena. A v resnici ste dve, vzhodna in zapadna. Skrivnostno telo Kristusovo je razdeljeno. To je zlo, ki je je treba najprej odpraviti. In temu vzoru, kot poti do splošnega božjega kraljestva na zemlji, je Solovjev živel vse svoje poznejše življenje, do zadnjega diha.

A ko je začel podrobno začrtavati pota do tega vzora, je naletel na odpor tako pri državni, kot pri pravoslavni cerkveni oblasti. Profesura mu je bila vzeta, najprej začasno, potem za vedno. Usta so mu bila zamašena. Vsi javni govori so mu bili prepovedani, ker jih stroga državna in cerkvena cenzura ne bi mogla kontrolirati. Le peresa mu niso strgali iz rok. Pa tudi tega ni smel svobodno rabiti. Najvažnejše mu je cenzura črtala. In če je bilo tega le preveč, dotičnega dela sploh ni pustila izdati. Kratko, Rusija je zavrgla svojega Mesijo, ki ji je v njenih zadnjih trenutkih ponujal rešilno roko. S tem si je zapečatila svojo usodo, zavila na Kalvarijo in si stesala križ, na katerem zdaj krvavi.

Solovjeva je to silno bolelo. Zakaj ljubil je svojo domovino, bolj kot vsi oni, katerim je bila narodnost prva, Bog drugo. Osebnost mu je bilo to zavrnjenje od lastnega naroda v blagoslov. Prisiljen je bil, se obrniti na zapad, kjer je našel več razumevanja za svoje vzore. Prilika mu je bila dana od blizu spoznavati zapadno cerkev. Marsikak predsodek, ki ga je imel prej proti njej, se mu je razblinil. Morda bi nazadnje ne bil umrl kot njen sin, ko bi ga njegova lastna mati cerkev ne bila preganjala. Posebna zasluga, da je osebno našel resnico, preden je stopil pred večno Resnico, gre našemu velikemu škofu Strossmajerju, h kateremu se je v svojih kalvarijskih urah zatekel in našel v njem svojega Simona.

Trajno ga zapad ni mogel prikleniti nase. Preveč je ljubil svojo domovino, pregloboko se je zavedal, da mora v prvi vrsti njej oznanjati blagovest Gospodovo. Ko je na zapadu svobodno razvil svoje globoke misli o bodoči božji državi na zemlji, se ga je lotilo neodoljivo domotožje. Svarili so ga, naj se ne vrača, ker ga čaka ali Sibirija ali internacija. A zastonj. Vrnil se je. Res je vlada že odredila njegovo interniranje v nekem samostanu v Arhangelsku, za slučaj, da bi še nadalje tako odkrito kritiziral njo in pravoslavje. Da se izogne internaciji, je poslej spremenil svojo taktiko. Ni zatajil svojega vzora in potov, ki vo-

dijo do njega, a pisal je bolj v "Podobah iz sanj". Spoznal pa je tudi, da tistega dne, ko bodo vsi eno, ne bo doživel. Ta zavest ga je hotela duševno streti, tako težko mu je ležala na izmučenem srcu. Oživel je šele, ko je sam našel mir v materinem naročju prave cerkve.

Tudi ta korak je moral storiti tajno, tako, da so po smrti njegovi sorodniki na vsak način hoteli dokazati, da je umrl kot spokorni sin svoje matere pravoslavne cerkve. Morda bi se jim bil ta dokaz vsaj na zunaj res posrečil, ko bi ga ne bil po srečnem naključju zavrnil katoliški duhovnik, ki ga je sprejel v katoliško cerkev. To je bil Rev. Nikolaj Tolstoj, prvotno pravoslavni duhovnik, takrat konvertit. Sprejel ga je 18. feb. 1896 v kapeli Naše Ljube Gospe Lurdske v Moskvi. Pričujoči so bili samo Rev. Tolstojevi domači in nekaj Solovjevih intimnih prijateljev iz Moskve in Petrograda. Sledeči dan je vlada odredila aretacijo Rev. Tolstoja, kateri je pa izbegnil. Pribežal je v Rim in tam papeža Leona XIII. obvestil o Solovjevem prestopu.

Še štiri leta je Solovjev tajno živel kot katoličan, sredi svojih pravoslavnih bratov. Njegov zadnje, nedovršeno književno delo je kot nekako skrivno razodenje sv. Janeza. V podobah gleda v bodočnost. V dalji vidi uresničenje svojega vzora, eno univerzalno cerkev. Toda srce mu zakrvavi, ko vidi s kako ceno bo to zedinjenje plačano. Mongolska rasa se bo iz Japonske razlila preko svete Rusije in ji kot Antikrist zagospodovala. Toda ne za dolgo. Antikrist bo premagan in iz razvalin se bo dvignilo eno kraljestvo Kristusovo, kraljestvo ljubezni, obsegujoč vzhod in zapad.

V prvi polovici avgusta l. 1900 se je Solovjev odpravil na obisk k svoji materi. Na potu je obolel. V domu svojega zvestega prijatelja princa Trubeckega je dobojeval svojo pravdo življenja. Ker ni bilo v bližini nobenega katoliškega duhovnika, so poklicali pravoslavnega, da ga je spovedal. Tudi iz tega so hoteli sklepati, da je umrl kot pravoslaven. A to ni nikak dokaz za to. V takih slučajih ima vsak pravilno posvečeni duhovnik, in taki so tudi pravoslavni, umirajočega spovedati in mu veljavno podeliti sv. odvezo. Ene njegovih poslednjih besedi so bile: "Težko je delo za Gospoda!" Dne 12. avg. 1900 se je njegova velika duša dvignila v kraljestvo luči, da prejme apostolsko plačilo.

Dasi po naravi pravi ruski korenjak, se je v delu za Gospoda izžepal, preden je Abrahama videl. Prav za prav je čudno, da je toliko časa živel. Saj sebe skoraj ni poznal. Kajti svoj vzor

je najprej na sebi vpodobil. Sama ljubezen in dobrotga je bila. Lahko rečemo, da je bil ruski Frančišek Asiški.

Eden njegovih življenjepiscev, M. Lange, ga takole opisuje: "Nekaj izredno očarujočega je bilo v njem. Prijatelji so se kar trgali, kdo ga bo vzel pod streho. Kajti z njim je prišla luč in toplota v hišo. Otroci tiste hiše so radi sedeli pri svojih knjigah. Služabniki in služabnice so za tisti čas pozabili na svojo trpko usodo, njih mrki obrazi so se zjasnili. Sprti zakonski so si podajali roke v spravo. Berači so v tropah oblegali tisto hišo, ker on jim je dal vse, kar je imel: denarnico z vso vsebino, žepni robec, ovratnico, sploh kar je imel."

Očividec Tavernier piše: "Večkrat sem ga videl, kako se žuri preko ulice, kljub nevarnosti, da ga kdo povozí. Kajti bil je jako kratkoviden. Bolj slutil kot videl je ubožca na drugi strani, ki ga je hotel obvarovati. Če je kakega berača zapazil, je kar tekel za njim. Kar je imel v žepu, mu je dal. Nič ni gledal ali je srebrni ali zlati novec. Kar je v treh mesecih trdega dnevnega in nočnega dela zaslužil, je en dan razdal. Če je imel sam prazen žep, se je pa k svojim prijateljem zatekel, naj mu pomagajo iz zadrege, da mu ni bilo treba kakega prosjaka zavrniti. Vsa svarila so bila zastonj. Ko je bila neko leto v Petrogradu radi pomanjkanja živil velika draginja, si je mislil, zakaj bi človek vsak dan jedel. To je razvada. Dosti je vsak drugi dan. En dan jaz, drugi dan pa kak revež mesto mene. Ko mu je bila odzeta profesura in državna služba, ki so mu jo prijatelji mesto nje priskrbeli, je moral odpo-vedati tudi svoje udobnejše stanovanje. Nastanil

se je v neki podstrešni sobi in tam cele dneve in noči pisal, ne da bi kaj užil.

Morda bo kedo dejal, da je bil čudak, če je tako delal. Gotovo, v nekem oziru so vsi veliki možje čudaki, a le s stališča navadnih pritlikavcev, ki jih ne morejo razumeti. Da tak čudak je bil tudi Solovjev. A je prav dejal nekemu svo- jemur prijatelju: "Svet me občuduje, razume me pa ne!" Skrivnost njegovega življenja in dela je bil Kristus. Njega v sebi vpodobiti, je bil njegov najvišji osebni vzor. Kar je drugim priporočal, to je sam vršil. V enem svojih del "Kristusova podoba merilo vesti" piše: "Preden se lotimo kakega za nas ali za javnost važnega dela, si moramo najprej moralno podobo Kristusa v spomin poklicati. Pred njo se moramo vprašati: Bi li on to naredil? Ali z drugimi besedami: Ali on to moje delo odobrava, ali ne, je li blagoslavlja ali ne?"

To je bilo vodilo in merilo vsega njegovega življenja. In ker je bil Kristus vzor najvišjega ubožstva in največji ljubitelj ubogih, je bil tudi Solovjev ves srečen, kadar je svoj žep izpraznil ubožcem in bil sam lačen mesto njih. Takih "čudakov" današnji bogopozabni svet in razni naslovni kristjani seveda ne razumejo več. In prav nič se ne čudimo, če ga tudi okostenela carska Rusija in odrevenelo pravoslavje ni razumelo. Kot je bil Janeza Krstnika glaš vpijočega v puščavi za Jude, ki kar niso mogli razumeti, da se jim je Mesija v jaslicah rodil, tako je bil Solovjev za Ruse, ki so bili prav tako gluhi za njegov evan- gelij. Naj bi se enim kot drugim vsaj po toliko bridkih skušnjah in prevarah odprle oči in bi spoznali, da je edina rešitev: Hoja za Kristu- som, po stopinjah tako jasnih zgledov kot je So- lovjev.

Okrogle.

ZVIT.

Sodnik k obtožencu: "Ali si želite kakega zagovornika?"

Obtoženec: "Hvala; pač pa bi nujno potreboval dve priči, ki bi dokazale mojo nedolžnost."

PREJ NI MOGEL.

"Ti si pa res čudak. Pred dve- ma tedni si si izposodil dežnik, in šele danes ga prineseš nazaj."

"Kaj pa sem hotel, če je cela dva tedna deževalo."

IZ ŠOLE.

"Tonček, kaj je najvažnejši del konja?" — Tonček: "Koža." — "Zakaj?" — "Ker drži konja vkup."

OTROKOVA SKRIB.

Mati: "Bil si poreden, za ka- zen danes ne dobiš večerje." —

"Kaj pa z zdravilom, ki ga mo- ram po večerji vzeti?"

PROFESORSKA.

Mlada dama je po nekaj letih zopet obiskala zavod, kjer je študirala. Srečala je profesorja, ki je bil znan vsled svoje pozab- ljivosti. "Gospod profesor, ali se me še spominjate? Hoteli ste me imeti za ženo?" — "Pa res, res" ... pravi profesor z zanimanjem.

"Sedaj se pa spominjam. Kako se je pa ta zadeva končala?"

TUDI TOLAŽBA.

"Je res groza, kako se dandanes ljudje lažejo!" — "Seveda je; pa bi bilo še veliko groznejše, če bi bilo vse res, kar človek sliši!"

Gospa v letovišču: "Ali bi mogla dobiti jutri zajutrek nekoliko preje?" — "Zakaj pa ne," pravi gospodar. "Naj pa preišči malo počakajo, jih bomo pa pozneje nakrmili."

KOLIKO JE VREDEN...

"Gospa Haklova, ali ima vaš mož kaj denarja?" — "Denarja? Hm? V Chicago ga cenijo na \$5000.00." — "Ali ima naložene v kaki banki?" — "Ne, ampak nagrada v znesku \$5000 je napisana na njegovo glavo — živ ali mrtev!"

PRI RAČUNJANJU.

V ljudski šoli v N. je sedel fantek, ki pri najboljši volji ni znal na pamet računati. "Koliko je tri in štiri?" Odgovora na to ni vedel. Naj se je trudil učitelj še toliko ž njim, vse je bilo zastonj. "Enkrat ena" je bila fantekova španska vas. Nekega dne je pa prišel učitelj na to, da zna deček izvrstno igrati karte "66". "No", si je mislil učitelj, "če zna igrati šest in šestdeset", bo znal tudi seštevati.

Učitelj ga je vzel nek dan v roke. Karte je prinesel seboj. Pokazal je fantu eno karto.

"Kaj je to?"

"Pikov fant."

"Dobro. Koliko šteje?"

"Dva."

"Prav. Katera karta je pa to?"

"Srčen kralj."

"Prav. Koliko šteje?"

"Štiri."

"Dobro. In kaj je to?"

"Srčna kraljica, gospod učitelj."

"Dobro. Koliko šteje?"

"Tri."

"In kralj in kraljica vkup?"

"Sedem, gospod učitelj!"

Pač! Pač! Pa je imel fant zaušnico na desno in levo. "Cigan! Vedno si rekel, da ne znaš seštevati na pamet. Ali veš, zakaj si sedaj dobil zaušnico?"

"Da, gospod učitelj," je rjul fant, "ker sem pozabil napovedati srčni dvajset."

ISTA POT.

Janez Berdavs je šel ves žalosten in poparjen z vso naglico preko ceste.

"Kam pa se ti mudi, Janez? Ali gori? Greš gotovo s pivom gasit?"

Toda Janez se ga je hitro odkrižal in rekel: "Pusti me! Moram k zdravniku! Moja žena se mi že dalj časa ne dopade."

"To je pa dobro," je rekel Tone; "bom šel pa še jaz s teboj, imava isto pot, tudi meni se moja žena že dolgo ne dopade."

KROGLA V NOGI

V Napoleonovih vojskah je bil ranjen nek vojak v nogo. Prepeljali so ga v bolnico in zdravnik-kirurg, kakoršni so pač bili še takrat — je začel rezati nogo. Vojak je že več ko pol ure prenašal vse trpinčenje, nazadnje pa vprašal: "Za božjo voljo, povejte vendar, kaj delate ves čas s mojo nogo?"

"Krogljo iščem."

"Krogljo?" je zavpil, "grom in strela! To bi bili takoj povedali! Krogljo imam jaz v žepu."

ČUDNO.

Meščan je šel vsak dan isto pot na sprehod in videl vedno istega moža stati pri oknu. Sam

pri sebi je rekel: "Vsak dan zija samo skozi okno, mora biti res prava lenoba!" V istem trenutku je pa ta pri oknu rekel: "Glej ga postopača! Že zopet jo maha po cesti! Kdaj neki le dela?"

Oba sta brzkone rekla preveč, morda sta imela tudi deloma prav. Čudno pa je, da nobeden ni videl svoje napake, da je pa grajal na drugem to, kar je sam delal.

SIGURNO SREDSTVO.

Mož je imel sitno in prepirljivo žensko, kakor je ona godla, tako je moral on plesati. Bolehal je že dalj čas, končno se je vlegel. Žena je poslala po zdravnik. Ta mu je dal neko zdravilo, vsako uro naj bi vzel žličiko. V zdravnikovi navzočnosti je vzel prvo žličiko, zdravilo ga je pa tako streslo, da je je pljunil ver in rekel, da ne vzame niti kapljice več. Vse prigovarjanje zdravnika in žene je bilo zastonj. "Saj ta grenkoba tako nič ne pomaga," je dejal mož.

Sedaj se je pa postavila žena:

"Kaj tega zdravila, ki je tako drago, ne boš vzel? Vrag na me vzame, če ne pomaga."

"Le mirno vzemite zdravilo," je rekel zdravnik, namžiknil je po strani na ženo in rekel: "Pomagalo bo gotovo; če ne na en način, bo pa na drugi."

POJASNILO.

"Ata, kaj pa je to: debitor?" — "To je ta, ki je drugemu dolžan denar." — "In kaj je kreditor?" — "To je pa ta, ki misli, da bo svoj denar dobil nazaj."

Učitelj: "France, kaj pa je to 'izgovor'?"

France: "To je nekaj takega, kar človeku nikoli ne pride na misel, ko bi je najbolj potreboval."

Z grička Asizij.

NAJPREJ se najvludneje zahvalimo g. uredniku, da nam je odstopil pripraven kotiček v "Ave Maria". Tu se bomo mesečno shajali mladi in starejši stanovalci našega samostana.

Začnimo s starejšimi. Da se naše gojenke zavedajo, kaj so — zavedne Slovenke, smo spoznale pri naši zadnji prireditvi, priprosti igri "Karmelska Lilija". Čudile smo se, da so se v kratkem času naučile precej dolgih vlog. Posebno se je pokazala Berta Grčar, ki je predstavljala glavno junakinjo, — bolno Reziko. Ni pa mogla obledeti na mrtvaški postelji, ker je bila črna. Njeno mater Marjeto je dobro posnemala Mary Pekol. Tako so tudi dobro rešile svoje vloge nje-ne prijateljice, ki so jo večkrat v boleznih obiskale. Najbolje jo je pa pogodila doktorica Ana Medic, ki je s svojim nastopom pokazala, da je nekaj več kakor so zaničevani revni zamorci. A kmalo je spoznala, da je svetna učenost ničevna proti čudodelni Mali Cvetki, ki je ozdravila zamorsko deklico. Nazadnje je tudi ona sprejela katoliško vero, bila je protestantinja. Terezika je bila Josephine Prišel, ki je s svojim mirnim nastopom kazala izrazito podobo Male Cvetke.

Nekaj uglednih Chicažanov, ki so se udeležili prireditve, so potrdili naše mnenje, da niti v Chicagi nimajo take dvorane kakršna je naša. Upamo pa, da se bo tudi to s časom spremenilo.

Popis velikonočnih počitnic prepustimo našim mlajšim, ki jih tako-le opisujejo. Velikonočni četrtek smo praznovale na posebno lep način. Celo

noč smo molile menjavajuč se pred izpostavljenim Presv. Rešnjim Telesom. V tihi noči je vsaka pohitela za določeno uro v lepo okrašeno kapelico, pred Gospoda molit in prosit milosti za nas in naše drage dobrotnike. Kratke so bile te ure, tako je vsaka potrdila. Po lepem četrtku je prišel Veliki petek — spominski dan žalostne smrti našega Zveličarja. Veliko soboto zjutraj pa smo vse poromale k Mariji Pomagaj v cerkev g. frančiškanov, kjer je bila slovesna sv. maša. Velikonočno nedeljo, akoravno je bilo bolj mrzlo in pusto vreme, smo veselo zapele Alelujo med slovesno sv. mašo. Hitro beži čas. Šolski zvonec nas že spet vabi v šolo. Eni izmed mlajših gojenk, Ani Prišel, pa je bil najbolj všeč Velikonočni pondeljek, ko so se ob lepem toplen vremenu na gričku igrale z žogo, muzicirale na orgljice ter pele lepe velikonočne pesmice. Še bi imele poročati od naših gojenk, a bi dopis zavzel preveč prostora, zato naj bo tega konec. Le to še naj omenim, da se nekatere deklice že zelo veselijo majnika, ko nas bodo tihi zvončki dišečih šmarnic vabili k votlini Lurške Marije in se bo namesto "Aleluje" oglasil spev: "Ave—ave—ave—Maria".

Te dni smo dobile veselo poročilo od Mr. Mortona. Poroča, da dobimo še ta mesec nekaj vedno-zelenih dreves, katera so nam bila že v jeseni obljubljena.

Mr. Sever iz Chicage nam je daroval \$5.00 in Mr. Bambič \$1.00. Hvala lepa in Bog plačaj.

Naj v miru počivajo.

Zaspale so v Gospodu vnete delavke za naš tisk, ki so skozi mnogo let vršile apostolat katoliškega tiska:

MRS. GERTRUDE MOŽINA, Cleveland, O. (umrla 12. marca 1934).

MRS. MARY GRUBER, Burgerstown, Pa. (umrla 15. marca 1934).

MARY ZAVERL, Wandling, Pa. (umrla marca 1934).

Bog jim poplačaj ves trud, vse delo za širjenje božjega Imena. Vsem bravcem naj bodo priporočene v tih spomin pri svetih mašah in v molitvah.

Kadar pokličoš duhovnika k bolniku.

Kolikokrat si v zadregi, kaj bom pripravil, ko bo duhovnik prišel v hišo. Pripeti se mi lahko vsako uro to ali ono. Dasi sem že mnogokdaj slišal o teh pripravah, v nervoznosti kaj lahko pozabim nanje.

To-le ti povem: če še nimaš v hiši bolniške priprave, piši k nam v Lemont, takoj ti vse pošljemo z navodili, kako se dostojno pripravimo za zakrament sv. poslednjega olja. Naslov naš je: Ave Maria, P. O. Box 608, Lemont, Ill.

Zahvale.

Z zaupanjem sem prosila za ozdravljenje teško bolne noge, prosila sem Mater božjo, Zdravje bolnikov, sv. Terezije in božjega služabnika Barage. Uslišana sem bila in se iskreno zahvaljujem Previdnosti božji.

T. Grum, Barberton, O.

Zahvaljujemo se Materi božji, ki nas je rešila iz težke nadloge. Dolga leta ni bilo nobenega pri hiši, ki bi mogel zaslužiti. Obrnili smo se k Bogu, da nas reši te nesreče, ki tepe toliko ljudi lanes. Bog nas je uslišal in se mu tem potom prisrčno zahvalimo.

John in Anna Judnich, Detroit, Mich.

Tem potom se javno zahvaljujem sv. Antonu Padovanskemu, sv. Tereziji in služabniku božjemu, Baragi, ker sem po njihovih priprošnjah dosegel milost, za katero sem prosil.

Michael Hochevar.

Materi božji sem dolžna zahvalo, ki jo sedaj izpolnjujem. Zahvaljujem se Pomočnici kristjanov za uslišano prošnjo.

Mrs. J. Kočevar.

Zahvaljujem se najprisrčneje za milost zdravja, ki sem jo prejela na priprošnjo Matere božje. Huda je bila stiska in sila, toda Marija mi je bila mila.

Mrs. A. Zobec, Cleveland, O.

Priporočila sem se sv. Tereziji za ljubo zdravje in bila sem uslišana. Da bi se le vsi z zaupanjem obračali k Bogu za pomoč.

T. V., Kane, Pa.

Prosim, da objavite mojo zahvalo Materi božji in sv. Tereziji, ker sem bila uslišana v svoji prošnji, ter sem obljubila, da se bom javno oddolžila svojim priprošnjikom.

Terezija Lindič, Cleveland.

Zahvaljujem se Materi božji za vse dobrote in milosti, predvsem za milost, ki sem jo dosegla v zadnjem času. Marija vselej pomaga, pomagala je tudi meni.

Mrs. Frank Krže.

Darovi.

Dar za Ave Marijo:

N. N. \$5, A. Hribar 50c, Dz. Tutin \$1, Mrs. Rojc \$1, J. Kolar \$7, F. Gabernija \$1, F. J. Ponikvar 50c, Mrs. Miklavcic 50c, A. Banks 50c, Dr. Mulec \$2, Mrs. Knez \$3, J. Hocevar \$1.50, M. Prebelich 50c, Mr. Kranjc \$2, Mr. Podpečnik \$2, Mrs. Perušek \$1, Mrs. Celih 50c, Mrs. Omahen 50c, Mrs. Strazišar \$1, A. Virant \$1.

Kruh sv. Antona:

G. Jackeha \$1, M. Bluth \$1, A. Wida 30c, E. Gerbec 50c, F. Ponikvar \$2, M. Zakrajšek 50c, A. Novak \$2.50, T. Fear \$1, A. Golob 25c.

Zahvalo:

Mrs. Smuk \$2, A. Wida \$1.

Dar:

Mrs. Cook \$7, Mrs. G. Marjerle \$2.

Za dijaški sklad:

Miss Anna Lampe \$10.

Za lučke so poslali:

G. Jackeha \$1.00, M. Bluth 50c, F. Sujgar 10c, T. Cesar 50c, A. Wida 20c, T. Okoren 50c, I. Kožel 25c, J. Urbančič 50c, F. Cimerman 50c, M. Kovac 50c, M. Svigel 50c, Mrs. Golke 25c, A. Banks 50c, Mrs. Smuk \$1, M. Pangre \$1, R. Cekuta 50c, A. Hocevar 50c, F. Perušek 50c, E. Gerbec 25c, M. Bluth \$1, K. Peternel \$1.

Člani Apostolata sv. Frančiška so poslali:

J. Kostelic \$10, M. Novak \$10, F. Zehel \$10, S. Zelle \$10, A. Gole \$5, A. Wida 50c, M. Verberstar 50c.

Za sv. maše so poslali:

M. Svigel \$1, M. Ulasich \$2, Rev. Paschal \$7, A. Wida \$2, M.

Harrington \$1, F. Loushin \$1, G. Jackeha \$3, A. Zagorc \$2, M. Kolarich \$1, M. Uljan \$1, M. Sadee \$2.50, C. Gersick \$1, J. Moren Sr. \$1, J. Viderwool \$2, Mr. Vintar \$1, R. Novak \$1, J. Dolenc \$1, F. Macela \$1, J. Straus \$1, Mrs. Kranjc \$1, Mrs. Cook \$3, Mrs. Smuk \$1, K. Ivantic \$1, D. Praznovsky \$5, J. Prijatelj \$2, T. Zagar \$1, J. Gorencic \$1, S. Zelle \$2, A. Milavec \$1, F. Laurie \$2, F. Kukman \$2, A. Banks \$1.50, N. N. \$3, A. Virant \$2, K. Sitar \$1, K. Peternel \$4, A. Kutnar \$2, A. Hochevar \$2, R. Cekuta \$1, F. Russ \$5, J. Kuhel \$2, J. Arch \$1, B. Paulich \$1, M. Dragovan \$1, T. Kasic \$3, L. Berce \$1, Mrs. Deželen \$1, Dz. Kranjec \$2, Mrs. Salan \$1, F. Tomazin \$2, F. Tomsic \$1, A. Gerbec \$2, Mrs. Perovsek \$1, J. F. Habič \$1, Mrs. Hochevar \$2.

Naročite si pri AVE MARIA

MOLITVENIKE

SLOVENSKE

SVETA URA,

v platno vez.	\$.90
v fino usnje vez.	\$1.50

SKRBI ZA DUŠO,

v platno vez.	\$.90
v fino usnje vez.	\$1.50

KVIŠKU SRCA,

v platno vez.	\$.80
--------------------	--------

SLAVA MARIJI,

v platno vez.	\$1.00
v fino usnje vez.	\$1.25
v najfinejši opremi	\$1.50

ANGLEŠKE

Child's Prayerbook.....	\$.25
Key of Heaven.....	.50 do \$3.45
First Communion Sets.....	1.00 " 2.15
Vest Pocket Manual10 " 2.00
Ave Maria50 " 1.50
Manual of Prayers	1.20 " 2.20
Holy Name Manual28 in .55
Missals	2.00 do 4.50
Catholic Girls Guide	1.50 " 5.00
Young Men's Guide	1.65 " 5.00
My Prayer Book	1.25 " 4.50
Sick Call Set	3.00 & 7.50

STATUES ALL SIZES

MEDALS -- ROSARIES

Send 10 cents for postage.

Pošlji 10 centov za poštnino.

Koledar Ave Marije.

Naročniki so vsi prejeli koledarje. Res je. Toda morda imaš prijatelja, ki ni naročen na Ave Marijo. Kaj, ko bi mu povedal, da si naroči koledar. Še ga imamo v zalogi. Podvizaj se: v kratkem času bo pošel. Koledar lahko pošlješ tudi v stari kraj. Četudi je Ave Marija v domovini prepovedana, sporočajo nam vsi tisti, ki smo jim koledar poslali, da so pošiljko v redu prejeli.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 WEST 21st STREET, CHICAGO, ILL.

JOSEPH PERKO

2101 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pir nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja.

Glavno prodajalno imamo na

6019 St. Clair Avenue,

podružnica pa je na

15303 WATERLOO RD., CLEVELAND, OHIO

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

Henderson 2088